

Ὁ ἍΓΙΟΣ ΝΙΚΗΤΑΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ
ΕΤΟΣ ΚΕ΄ - ΤΕΥΧΟΣ 250 - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2013

Περιεχόμενα

«Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΗΤΑΣ
ὁ ἐν Σέρραις ἀθλήσας».
Διμηνιαίο Περιοδικό
Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Σερρῶν καὶ Νιγρίτης,
ἐκδιδόμενο ὑπὸ τοῦ Ἐπικοινωνια-
κοῦ καὶ Μορφωτικοῦ Ἰδρύματος
«Ὁ Ἅγ. Νικήτας ὁ Νέος»,
προνοία καὶ ἐπιμελεία
τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου
Σερρῶν καὶ Νιγρίτης
κ.κ. ΘΕΟΛΟΓΟΥ.
Ἰδιοκτίτης:
Ἱερά Μητρόπολις Σερρῶν
καὶ Νιγρίτης.

Δ/ΝΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
πρωτ. Ἰορδάνης Θεμελίδης
ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Γεώργιος Μπακιρτζής
Παναγιώτης Παπαφράγκος
Παναγιώτης Σκαλτσής
Φιλοκτίμων Φάκας
Χαράλαμπος Χαραλαμπίδης
Διανέμεται δωρεάν.
Συνδρομές προαιρετικές.
Ἐπιστολές καὶ ἐμβάσματα:
Ἱερά Μητρόπολις Σερρῶν
& Νιγρίτης - 621 22 ΣΕΡΡΕΣ
Τηλ. 2321 0 68 100
Fax 2321 0 68 119
Τυπογραφείο «ΜΕΛΙΣΣΑ»,
Ἀσπροβάλα Θεσ/νίκης
τηλ. 2397 0 23 313
Fax 2397 0 21 754

Εἰκόνα ἐξωφύλλου:

**Ἱερός Καθεδρικός καὶ
Προσκυνηματικός Ναός
Ἁγίων Θεοδώρων Σερρῶν**

**Τά ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν
ἀπόψεις τοῦ ἀρθρογράφου, γιά τίς
ὁποῖες καὶ φέρει ὁ ἴδιος τήν εὐθύνη.**

- Σεβ. Μητροπολίτου Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου:
*Πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανοὺς
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως* 171
- Παναγιώτη Ἰ. Σκαλτσῆ: *Θέματα ἱστορίας
καὶ Θεολογίας τῆς Λατρείας: Ὁ Ἐσπερινός*..... 174
- Στ. Δήμου: *Ἄλγεβρα (ποίημα)* 176
- Γεωργίου Μπακιρτζῆ: *Θερμὴ ἀντίληψις καὶ προστασία
τῆς Χώρας μας ἢ Παναγία*..... 177
- Μ.Χαριζανοπούλου-Ἀμπελίδου:
Πρόσθετε Κύριε (ποίημα) 178
- Κων/νου Χιώλου: *Ὁ μαρτυρικός θάνατος τοῦ
τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης Ἁγίου Χρυσοστόμου*..... 179
- Ἀπόψεις καὶ Σχόλια 183
- *Τό ΣτΕ ἀπέρριψε αἴτηση ἀκυρώσεως θρησκευτικῶν
εἰκόνων ἀπὸ τίς αἴθουσες τῶν διοικητικῶν διδασκαλιῶν
Θεσσαλονίκης*..... 186
- *Δελτίο Τύπου Συνεδρίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος*..... 187
- *Τό βιογραφικό τοῦ νέου Μητροπολίτη Ἀργολίδος*..... 187
- *Πράξις ἐπὶ καθιερώσει Καθεδρικοῦ Ναοῦ*..... 188
- *Ἡ Ἱερά Σύνοδος:*
Περί καθιερώσεως ὡς Καθεδρικοῦ Ναοῦ 189
- Δημητρίου Γιαγλῆ: *Ἡ συγγνώμη καὶ ἡ συγχωρητικότητα
ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς ψυχολογίας (Β')*..... 190
- Ἀθαν. Ἀν. Ἀγγελόπουλου: *Ἡ ἀπελευθέρωση
τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τὸν ὀθωμανικὸ ζυγὸ*..... 193
- *Θεολογικὲς Ἀναφορὲς: Ὁσίου Ἰουστίνου Πόποβιτς*..... 196
- *Ἐπειαικές καὶ λατρευτικὲς ἐκδηλώσεις
στὴν Ἱερά Μητρόπολὴ μας* 197
- *Ἐκκλησιαστικὲς Εἰδήσεις καὶ Χρονικά* 199
- *Ἀπὸ τῆ Σοφία τῶν Πατέρων: Περί πραότητος
καὶ ἀπλότητος*..... 207

Ἀσκητική Γωνιά

Πρῶτα πρῶτα νὰ φοβᾶσαι τὸν Θεὸ καὶ νὰ τιμᾶς τοὺς γο-
νεῖς σου· τοὺς ἱερεῖς νὰ ἐπαινῆς καὶ νὰ σέβῃσαι τοὺς γέ-
ροντες.

Ἁγ. Γρηγορίου Θεολόγου,
Ἔπη θεολογικά, ποίημα 32

“Ὅσα καλὰ ἢ κακὰ εἶναι ἐνωμένα μετὰ τὸ σῶμα, θὰ σέ συ-
νοδεύσουν μέχρι τὸν τάφο. Ὅσα ὅμως εἶναι ἐνωμένα μετὰ τὴν
ψυχὴ, θὰ ἀποτελέσουν τὴν αἰώνια προίκα σου.

Ἀββᾶς Ἰσαὰκ ὁ Σύρος

Σὲ κάθε πειρασμὸ καὶ πόλεμο νὰ χρησιμοποιεῖς τὴν προ-
σευχὴ σὰν ἀνίκητο ὄπλο· καὶ θὰ νικήσεις μετὰ τὴν χάρι τοῦ
Χριστοῦ.

Φιλοκαλία μεταφρασμένη, Β', σ. 17.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 215

Πρός τούς εὐσεβεῖς χριστιανούς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

*«Ὡς ἀγαπητά τά σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων.
Ἐπιποθεῖ καί ἐκλείπει ἡ ψυχή μου εἰς τὰς αὐλάς τοῦ Κυρίου.
Ἡ καρδία μου καί ἡ σὰρξ μου ἠγαλλιάσαντο ἐπὶ Θεόν ζῶντα.
Μακάριοι οἱ κατοικοῦντες ἐν τῷ Οἴκῳ σου,
εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰῶνων αἰνέσουσί σε»
(Ψαλμ. πγ').*

Ἀγαπητοί μου,

Ο χριστιανικός Ναός ἐνσαρκώνει κατά τὰ βιβλικά πρότυπα τὴν «ἐπὶ τό αὐτό» (Πραξ. 2,1) καί «ἐν ἐκκλησίᾳ» (Α΄ Κορ. 11,18) σύναξη τῶν πιστῶν μέ σκοπὸ τόν ἐν Χριστῷ ἁγιασμό τους, διὰ τῆς κοινῆς λατρείας καί δὴ τῆς ἱερουργίας τῶν ἱερῶν μυστηρίων, μέ πρώτιστο αὐτό τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Στόν ἱερό αὐτό τόπο τῆς προσευχῆς, τό σεπτὸ ἀγνευτήριο τῶν ψυχῶν κατά τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο, ὁ καθένας μας ἀποθέτει τό βαρὺ φορτίο τῶν βιοτικῶν του μερμιῶν καί ὅλοι μαζί βιώνουμε τὴν ἐνότητα τῆς πίστεώς μας καί φανερώνουμε αὐτό πού εἴμαστε, δηλαδή μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ καί κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Σέ αὐτή τὴν θεολογική καί ἐκκλησιολογική βάση αἰῶνες τώρα ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας καί οἱ πατέρες μας βίωσαν τό πνευματικὸ μεγαλεῖο καί τὴν προσφορά τοῦ Ναοῦ σέ κάθε περιοχὴ καί τόπο, ὡς ζωντανοῦ ἐργαστηρίου ἀγιότητος καί πηγῆς τῆς ἁγιοπνευματικῆς καί φιλόκαλης παράδοσός μας. Ὁ κάθε χριστιανικός Ναός νοεῖται ὡς τό κοινὸ μας σπίτι γιὰ τίς συνάξεις τῆς ἀδιάλειπτης λατρείας, ὡς σημεῖο ἀναφορᾶς τῆς ἐνότητας οὐρανοῦ καί ἐπιγείου κόσμου, ὡς κέντρο τῶν ποιμαντικῶν δραστηριοτήτων τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ κάθε τοπικὴ Ἐκκλησία εἶχε καί ἔχει τούς δικούς της μικροὺς

ἢ μεγάλους Ναοὺς, παλαιότερους ἢ νεότερους, μέ σημαντικὴ ἢ ὄχι ἀρχιτεκτονικὴ καί ἱστορικὴ ἀξία, μέ ξεχωριστά γιὰ κάποιους ἐξ' αὐτῶν πρόνομα πού ἐπιτρέπουν στόν κυριάρχην Ἐπίσκοπο νά χαρακτηρίζει, μέ εἰδικὴ Πράξη του, ἕναν ἀπὸ αὐτούς ὡς Καθεδρικό, ὡς Προσκυνηματικὸ, ὡς Μητροπολιτικὸ.

Τὰ ὡς ἄνω πρόνομακά θέσμιμα τῶν Ἱερῶν Ναῶν, τουλάχιστον τὰ δύο πρώτα, μᾶς εἶναι γνωστά ἀπὸ τὰ βυζαντινά χρόνια. Ὁ ἕνας καί μοναδικός γιὰ κάθε τοπικὴ Ἐκκλησία Καθεδρικός Ναός εἶναι ἡ κατεξοχὴν ἕδρα τοῦ Ἐπισκόπου, ἡ κύρια καί μεγάλη θά λέγαμε Ἐκκλησία κάθε Μητροπόλεως, ὅπου ὁ οικεῖος Ἱεράρχης λειτουργεῖ σέ συγκεκριμένες ἐορτές ἢ σέ ἡμέρες ἐπετειακοῦ ἐνδιαφέροντος. Ὡς Προσκυνηματικὸς Ναός πάλι θεωρεῖται ἐκεῖνος πού συνδέεται μέ τούς ἁγίους πού τιμᾶ περισσότερο μία τοπικὴ Ἐκκλησία, πρὸς τοῦτο καί ἔχει ἄλλη διοικητικὴ δομὴ σέ σχέση μέ ἕναν Ἐνοριακὸ Ναό. Σέ περιόδους πολὺ νεότερες ἐπικράτησε στὴν ἐκκλησιαστικὴ πρακτικὴ ὁ τίτλος Μητροπολιτικός Ναός, πού εἶναι μὲν ἐνοριακός, ἀλλὰ ἐπέχει τὰ δίκαια τοῦ παλαιοῦ Ἐπισκοπικοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ.

Στὴν τοπικὴ μας Ἐκκλησία μετὰ καί τὴν καταστροφή τοῦ παλαιοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Θεοδώρων, νέος Μητροπολιτικός

Ναός ανέδειχθη ὁ Ἱερός Ναός τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ. Οἱ Ἅγιοι Θεόδωροι ὅμως (Παλαιὰ Μητρόπολη), ἕως τὸ 1913 εἶχαν καὶ τὸν τίτλο τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρῶν, ἦταν δηλαδή ἀνά τούς χριστιανικούς αἰῶνες ἡ ἀρχαία Καθέδρα τοῦ Ἐπισκόπου τῶν Σερρῶν, μέ ὅλα τὰ ἐκκλησιολογικά προνόμια πού ἀπορρέουν ἀπὸ τὸν θεσμό αὐτό.

Ἡ τρίκλιτος αὐτὴ βασιλική, τῆς ὁποίας ἡ ἀρχικὴ κατασκευὴ ἀνάγεται πιθανότατα σέ παλαιοχριστιανικούς χρόνους (5ος ἢ 6ος αἰώνας), κατὰ τὸν Σερραῖο ρήτορα τοῦ 14ου αἰῶνος Θεόδωρο Πεδιάσιμο, «τὴν τῶν Φερέων (Σερραίων) πόλιν κοσμεῖ καὶ σεμνύνει» περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο κτίσμα τῶν Σερρῶν. Ναός περικαλλής καὶ θαυμάσιος, πρὶν τὴν βέβηλη πυρπόλησί του ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους, στίς 28 Ἰουνίου τοῦ 1913 ἐκοσμεῖτο μέ μεγάλης σπουδαιότητος ἀρχιτεκτονικά καλλιτεχνήματα, γλυπτὰ μαρμαροθετήματα ἀπαράμιλλης ὁμορφιάς, μέ χρυσοχρῶμα μωσαϊκά καὶ γυάλινους φεγγίτες, ὥστε νὰ φωτίζεται παντοῦ ἀπὸ τὸ φυσικὸ φῶς τοῦ ἡλίου. «*Τὰ κάλλη τοῦ Ναοῦ - γράφει πάλι ὁ Πεδιάσιμος - ξεπερνοῦν τὴν δυνατότητα τῶν λόγων μου.*».

Μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ θαυμαστῶν ἱερῶν κειμηλίων τοῦ Ναοῦ ἦταν ἀσφαλῶς καὶ ἡ θαυματουργὸς μαρμαρόγλυφη εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Πονολύτρεας, «*τό ἱερόν παλλάδιον τῶν Σερρῶν*», ἡ ὁποία μετὰ τὴν περιπέτειά της ἀπὸ

τό ἔτος 1917 καὶ ἐντεῦθεν, ἐπέστρεψε τὸ 2007 καὶ πάλι στὸ «*σπίτι της*», ὡς φρουρὸς καὶ φύλακας τῶν Σερραίων, ὅπως ψάλλουμε στὴν Παράκλησί της. Τὴν ἱερά καὶ ἀγία μνήμη της ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία τῶν Σερρῶν πανδήμως στίς 28 Ὀκτωβρίου κάθε ἔτους.

Ἐπίσης ἡ τιμία καὶ χαριτόβρυτος κάρα τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτη φυλάσσεται στὸ Ναὸ αὐτόν, κατὰ τὴν μαρτυρία τοῦ Πεδιάσιμου, τουλάχιστον ἀπὸ τὸ ἔτος 1337. Τὸ πάντιμο καὶ ἱερώτατο αὐτὸ λείψανο, τὸ ὁποῖο ὁ Σερραῖος ρήτορας προσφωνεῖ ὡς «*τό μέγα θαῦμα τῆς οἰκουμένης, τὴν τῶν θαυμάτων πηγὴν ἀκένωτον, τὴν τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων εὐεξίαν*», ἀλλὰ καὶ ἡ θαυματουργὸς εἰκόνα τῶν ἁγίων Θεοδώρων εἶναι συνδεδεμένα μέ συγκεκριμένα σημεῖα καὶ θαύματα πού ἔγιναν ἐδῶ στίς Σέρρες καὶ μάλιστα ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ. Μεταξὺ τῶν πολλῶν πού περιγράφει ὁ Σερραῖος ρήτορας εἶναι καὶ ἡ θαυμαστικὴ βοήθεια πού προσέφεραν οἱ ἅγιοι στὸν εὐσεβέστατο αὐτοκράτορα τῆς Νικαίας, Θεόδωρο Β' τὸν Λάσκαρη, ὅταν ἐκεῖνος τὸ 1255 ἐκστρεφόντας κατὰ τῶν ἐχθρῶν πού κατεῖχαν τὸ κάστρο τοῦ Μελενίκου πέρασε ἀπὸ τίς Σέρρες, κατέφυγε στὸν Ἱερό Ναὸ τῶν μαρτύρων καὶ ζήτησε τὴν συνδρομή τους, ὥστε νὰ καταλάβει χωρὶς ἀπώλειες τὸ κάστρο, ὅπως καὶ ἔγινε. Γι' αὐτὸ καὶ ἐκεῖνος ἐπιστρέφοντας νικητὴς προσκύνησε μέ εὐγνωμοσύνη τὴν ἱερά εἰκόνα τῶν Μεγαλομαρτύρων Θεοδώρων, τοὺς ὁποίους εἶδε ὁλοζών-

τανους στήν έκστρατεία του πρός τό Μελένικο, καί έόρτασε τά έπινίκια έντός του Ναού μέ όλο τό στρατό του. Στόν Ναό αυτόν έπίσης έτάφη ό Οίκουμενικός Πατριάρχης Κάλλιστος ό Α΄, ό όποιος εύρισκόμενος στίς Σέρρες τό 1364, γιά ειρηνευτικούς λόγους επί σερβικής κατοχής, τελείωσε τόν βίο του άπρόοπτα άπό λοιμώδη νόσο. Στόν ίδιο Ναό αναπαύονται πιθανόν καί νεομάρτυρες τής πίστεώς μας.

Δέν είναι λίγα τά περιστατικά πού καταδεικνύουν ότι οί δύο άρχαίοι τής Έκκλησίας μας μάρτυρες είναι διαχρονικώς οί εύεργέτες καί προστάτες όλόκληρης τής πόλεως τών Σερρών καί ό θαυμάσιος Ναός τους τό κέντρο τής εκκλησιαστικής ζωής καί τών έθνικων άγώνων γιά έλευθερία τών Σερραίων. Δέν είναι τυχαίο τό γεγονός ότι σ΄ αυτόν τό Ναό διετέλεσε έπίτροπος ό μεγάλος Σερραίος Αρχιστράτηγος, Έμμανουήλ Παππής. Γι΄ αυτό άλλωστε καί στίς κατά καιρούς καί γιά διαφόρους λόγους περιπέτειες του Ναού, ή τοπική Έκκλησία φρόντιζε γιά τήν έπαναφορά του στήν παλαιά του αίγλη.

Μία τέτοια πρωτοβουλία ανέλαβε καί ό μακαριστός προκάτοχός μας, Μητροπολίτης Σερρών καί Νιγρίτης κυρός Μάξιμος, διότι παρά τήν άποκατάσταση του Ναού στήν παλαιά του μορφή κατά τίς αναστηλωτικές εργασίες πού έγιναν στά μέσα του περασμένου αιώνα άπό τήν Αρχαιολογική Υπηρεσία καί τίς αρμόδιες κρατικές ύπηρεσίες, οί Άγιοι Θεόδωροι έλειτουργούντο μόνο μία φορά τόν χρόνο καί κινδύνευαν πάλι νά καταρρεύσουν, κυρίως άπό τά προβλήματα πού προκαλοϋσε ή μεγάλη ύγρασία του ύπεδάφους. Η έμπονη αυτή προσπάθεια καρποφόρησε καί ό Προσκυνηματικός πλέον Ναός τών Άγίων Θεοδώρων εγκαινιάσθηκε μέ λαμπρότητα τήν Κυριακή 31 Οκτωβρίου 1993.

Συνεχίζοντας άπό χρέος ιερό καί ποιμαντικό καθήκον κι έμεεις, άγαπητοί μου, τήν παρά-

δοση τής συνέχειας του άγιαστικού, ιστορικού καί πνευματικού ρόλου του Ίερού Ναού τών Άγίων Θεοδώρων, έκτός άπό τίς πρην άπό λίγα χρόνια ένέργειές μας γιά τήν έπιστροφή τής άρχαίας εικόνας τής Παναγίας Πονολύτρεας, προχωροϋμε σήμερα στήν Πράξη έπανακαθιέρωσης τών Άγίων Θεοδώρων ως του Καθεδρικού Ναού τής τοπικής Έκκλησίας τών Σερρών καί τής Νιγρίτης. Η Άπόφασίς μας αυτή έμπειρέχει βαθύτατους συμβολισμούς καί σφυρηλατεί τήν λειτουργική καί ιστορική ένότητα του χθές μέ τό σήμερα καί τό αύριο. Άπό τουδε καί εις τό έξής λοιπόν ό παλαιόπατος Ναός τών Άγίων Θεοδώρων Σερρών θά όνομάζεται καί θά τιμάται ως ό Καθεδρικός Ναός τής τοπικής μας Έκκλησίας, δεύτερος τή τάξει μετά τόν Ίερό Μητροπολιτικό Ναό τών Παμμεγίστων Ταξαρχών, ώραιζόμενος μέ τά εκκλησιολογικά προνόμια τής άρχαίας Έπισκοπικής Καθέδρας.

Συγκεκριμένως, στόν έφεξής Καθεδρικό καί Προσκυνηματικό Ίερό Ναό τών Άγίων Θεοδώρων Σερρών θά τελείται Αρχιερατική Θεία Λειτουργία κατά χρονολογική σειρά κατ΄ έτος ως έξής: τήν 1ην Σεπτεμβρίου, άρχή του Έκκλησιαστικού έτους, τήν 28η Οκτωβρίου, έορτή τής Παναγίας τής Πονολύτρεας, τήν 1η Ίανουαρίου, έορτή του Μεγάλου Βασιλείου καί άρχή του πολιτικού έτους, τήν έορτή τών Άγίων μεγαλομαρτύρων Θεοδώρων, άρχαίων προστατών τής πόλεως, καί τήν 8η Μαΐου, ήμέρα μνήμης του άγίου Ίωάννου του Θεολόγου, έφόρου τής πόλεως τών Σερρών, κατά τήν όποίαν έορτάζει καί ό Ποιμενάρχης σας.

Τά άνωτέρω γνωρίζοντες Έπισκοπικώς σέ όλο τό πλήρωμα τής κατά Σέρρας καί Νιγρίταν τοπικής Έκκλησίας, έπικαλούμεθα εις άπαντας πλουσίαν τήν χάριν καί άπειρον τό έλεος του θείου τής Έκκλησίας μας Δομίτορος, Κυρίου καί Σωτήρος ήμών Ίησού Χριστού καί διατελοϋμεν

Μετ΄ εύχών όλοθύμων καί άγάπης Χριστού

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Ο ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Παναγιώτη Ί. Σκαλτοῦ
 Αναπλ. Καθηγητή Α.Π.Θ.

«Ἐσπερινόν ὕμνον καί λογικήν λατρείαν σοί, Χριστέ, προσφέρομεν» ψάλλουμε σ' ἓνα ἀπό τά στιχηρά τοῦ Δ' ἤχου. Ὁ λαός τοῦ Θεοῦ «περί τὴν ἡλίου δύσιν» ἀπό μιά ἐνδόμυχη ἀνάγκη δοξολογίας κι εὐχαριστίας τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ κόσμου καί λυτρωτῆ τοῦ ἀνθρώπου ἐκκλησιάζεται τὴν ὥρα αὐτή, κατὰ τὴν ὁποία οἱ ἀρχαῖοι λάτρευαν τὸ δύοντα ἥλιο, οἱ ἔβραῖοι καί οἱ πρωτοχριστιανοὶ συνάζονταν στή συναγωγή ἢ στήν Ἐκκλησία γιὰ νά εὐχαριστήσουν τὸ Θεό γιὰ τὴν ἡμέρα πού πέρασε· «ὅτι ἡμῖν ἀνάπαυσιν ἔδωκε τῶν καθημερινῶν κόπων τὴν νύκτα»¹.

Ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἐσπερινοῦ ὑπενθυμίζει στὸν πιστό τὴ λειτουργία τοῦ κόσμου², ἀλλὰ καί ὅλο τὸ μυστήριο τῆς οἰκονομίας καί τῆς ἀναγέννησης τοῦ ἀνθρώπου. Ἔτσι ὁ Προοιμιακός³ πού εἶναι ἀπό τά πρῶτα στοιχεῖα αὐτῆς τῆς ἀκολουθίας καί ἐπελέγη γιὰ τὴ φράση «ὁ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ, ἔθου σκότος καί ἐγένετο νύξ»⁴, «διηγείται», κατὰ τὸν ἅγ. Συμεών Θεσσαλονίκης, τὴ δημιουργία τοῦ Θεοῦ καί εὐχαριστεῖ γιὰ ὅλα μέ τὴν εὐκαιρία τοῦ τέλους τῆς ἡμέρας⁵, ἡ ὁποία μᾶς δόθηκε «εἰς ἀπόλαυσιν τῶν τοῦ Θεοῦ κτισμάτων»⁶. Ἄλλοι Πατέρες σημειώνουν πὼς ὁ ψαλμός αὐτός ἀναφέρεται στίς κοινές εὐεργεσίες καί «δείκνυσι (ὑποδεικνύει) ποιητὴν ἀπάντων ὁμοῦ καί πρῦτανιν τὸν τῶν ὄλων Θεόν»⁷. Μεταγενέστερη εἶναι ἡ ἐρμηνεία ὅτι ἐπειδὴ ὁ Ἐσπερινός δηλώνει τὴν περίοδο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀρχίζει καί μέ τὴν περιγραφή τῆς θείας δημιουργίας ὅπως καί ἐκείνη⁸.

Οἱ ψαλμοὶ τοῦ λυχνικοῦ, πού λέγονται ἔτσι

γιατί ὁ Ἐσπερινός συνέπιπτε μέ τὸ ἄναμμα τῶν λυχνariῶν, τονίζουν τὸ θέμα τῆς προθυμίας μέ τὴν ὁποία ὁ πιστός ὑψώνει τὰ χέρια του πρὸς τὸ Θεό καί προσεύχεται, ἀλλὰ καί τὸ θέμα τῆς ἁμαρτίας, τῆς πτώσης, τοῦ χωρισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεό. Ὁ πρῶτος ψαλμός εἶναι ὁ 140ος «Κύριε ἐκέκραξα πρὸς σέ...». Ψάλλεται μέ τοὺς ἄλλους ψαλμούς «ὡς πρὸς ἐσπέραν συντεθειμένοι, καί ὡς θυμίαμα νοητὸν προσαγόμενοι». Ἄλλωστε τὴν ὥρα αὐτὴ προσφέρεται καί αἰσθητὸ θυμίαμα ἀπὸ τὸ θυσιαστήριο «ἀρχόμενον καί τὸν ναόν πάντα πληροῦν εἰς δόξαν Θεοῦ, καί ἡμῖν εἰς ἁγιασμόν χορηγούμενον»⁹.

Ἡ κραυγὴ ὅμως πού ὑπονοεῖ ὁ ψαλμός, κατὰ τὸν ἱερό Χρυσόστομο, εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ κραυγὴ «ἦν ἡ καρδία ἔτικτε ἡ πεπτρωμένη καί διάνοια ἡ συντετριμμένη»¹⁰. Εἶναι ἡ κραυγὴ τῆς ταπεινώσεως, τῆς μετάνοιας καί τῆς ἐκζήτησης τῆς σωτηρίας καί τῆς λύτρωσης ἀπὸ τὴ φθορά καί τὴν ἁμαρτία. Τὸ «Κατευθυνθῆτω ἡ προσευχή μου... ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου θυσία ἐσπερινή» μᾶς θυμίζει τὴν παλαιά, ἰουδαϊκὴ ἐσπερινὴ προσφορά, ἀλλὰ τονίζει καί τὴ θερμότητα τῆς ψυχῆς ὅταν κανεὶς προσεύχεται. «Ὡσπερ οὖν τὸ θυμίαμα καὶ καθ' ἑαυτὸ ἐστὶ καλόν καί εὐώδες, τότε δὲ μάλιστα ἐπιδείκνυται τὴν εὐωδίαν, ὅταν ὁμιλήσῃ τῷ πυρὶ· οὕτω δὲ καὶ ἡ εὐχή καλὴ μὲν καὶ καθ' ἑαυτὴν· καλλίων δὲ καὶ εὐωδεστέρα γίνεται, ὅταν μετὰ θερμῆς καί ζεούσης ψυχῆς ἀναφέρηται, ὅταν θυμιατήριον ἡ ψυχὴ γένηται καὶ πῦρ ἀνάπτῃ σφοδρόν»¹¹.

1. Κλήμεντος Ρώμης, *Διαταγαὶ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων*, PG 1, 1136C. Βλ. καί Δ. Τσάμη, *Λειτουργικὴ*, Θεσσαλονίκη 1993, σ. 32.

2. Γ. Θ. Βεργωτῆ, ὁ.π., σ. 28.

3. Ψάλμ. 103.

4. Ψάλμ. 103, 19-20.

5. Συμεών Θεσσαλονίκης, ὁ.π., PG 155, 597A.

6. Μάρκου Εὐγενικοῦ, ὁ.π., PG 160, 1185B.

7. Θεοδωρήτου, Ἐπισκόπου Κύρου, *Ἐρμηνεία εἰς τοὺς Ψαλμούς*, PG 80, 1693B.

8. Ί. Μ. Φουντούλη, *Λειτουργικὴ*, τεῦχος Ε' Ἀκολουθία τοῦ Νυχθημέρου. Σημειώσεις πρὸς χρῆσιν τῶν φοιτητῶν, Θεσσαλονίκη 1969, σ. 27.

9. Συμεών Θεσσαλονίκης, ὁ.π., PG 155, 600A.

10. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, *Εἰς τὸν ρμ' ψαλμόν*, PG 55, 428α'.

11. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ὁ.π., PG 55, 431 γ'.

Τό «ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου» ὑποδηλώνει τή σύζευξη τῆς θεωρίας τῆς προσευχῆς καί τῆς πράξης τῆς ἀρετῆς· «τὴν ἐργασίαν γάρ αἱ χεῖρες ἐνεχειρίσθησαν»¹². Τά χέρια ἀνυψούμενα πρὸς τόν Θεό πρέπει νάναί καθαρά ἀπό πονηρά ἔργα, ἀλλά καί γεμάτα ἀπό πράξεις ἐλεημοσύνης, φιλανθρωπίας καί ἀρετῆς. «Κάδαιρε τοῖνυν αὐτάς ἐλεημοσύνη, φιλανθρωπία, προστασία δεομένων καί οὕτως αὐτάς εἰς εὐχὴν ἄγε. Εἰ γάρ ἀνίπτους αὐτάς οὐκ ἐπιτρέπεις εἰς εὐχὴν ἐπαίρεσθαι, πολλῶ μᾶλλον ἀμαρτήμασιν οὐκ ἂν εἶης δίκαιος αὐτάς μαινῖναι. Εἰ τό ἔλαττον δέδοικας, πολλῶ μᾶλλον μείζον φρίξον. Τό μὲν γάρ ἀνίπτους χερσί προσεύχεσθαι, οὐ τοσοῦτον ἄτοπον· τό δέ καταρρυπωθεῖσας αὐτάς μυριοῖς ἀμαρτήμασι προσάγειν τοῦτο πολλήν φέρει τὴν ὀργήν»¹³.

Καί οἱ ἄλλοι ψαλμοί, 141ος «φωνῇ μου πρὸς Κύριον, ἐκέκραξα», 129ος «Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι... » καί 116ος «Αἰνεῖτε τόν Κύριον πάντα τά ἔθνη... » ἐπελέγησαν γιά τὴν ἄμεση ἢ ἔμμεση ἀναφορά τους στήν ἐσπερινή προσευχή ἢ τὴν ἀναφορά, ὀρισμένων τουλάχιστον, στήν ἐμπιστοσύνη πού δείχνει ὁ ἄνθρωπος στό δημιουργό καί προνοητή τοῦ κόσμου Θεό¹⁴. Περιέργη εἶναι ἡ ἐπιλογή τοῦ 116ου ψαλμοῦ διότι σ' αὐτόν δέν ὑπάρχει ὑπαινιγμός περί ἐσπερινῆς προσευχῆς. Ὁ ἅγ. Συμεών συνδέει τόν ψαλμό αὐτό μέ τὴν διά τοῦ σταυροῦ καί τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ πραγματοποιηθεῖσα ἐνότητα καί σωτηρία τῶν ἐθνῶν· «Τῷ τελευταίῳ δέ στίχῳ οἱ χοροὶ συνέρχονται τὴν συμφωνίαν δηλοῦντες καί τὴν διά τοῦ Σωτῆρος τοῦ κόσμου παντός ἔνωσιν»¹⁵. Ἡ ὁμάδα αὐτὴ τῶν ψαλμῶν τοῦ Λυχνικοῦ κλείνει μέ τά λεγόμενα στιχηρά. Αὐτά

ἐξαρτῶνται ἀπό τούς τελευταίους στίχους τῶν ψαλμῶν αὐτῶν, πού ἄλλοτε εἶναι δέκα «διά τό τοῦ ἀριθμοῦ τέλειον», ἄλλοτε ὀκτώ «διά τὴν ὀγδόην καί ἀκατάπαυστον ἡμέραν» ἢ ἕξ «διά τό ὑπὲρ τὴν αἴσθησιν εἶναι πενταδικὴν οὖσαν τούς ἁγίους νῦν, καί δὶς τὴν Τριάδα σημαίνειν τό ἕξ»¹⁶.

Ἡ εἴσοδος, πού ἀκολουθεῖ στή συνέχεια συμβολίζει αὐτὴν τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ· «τὴν τοῦ Σωτῆρος ἐν σαρκί παρουσίαν ἐπὶ τοῦ κόσμου καί αὐτὴς ἐπιστροφὴν πρὸς τόν Πατέρα»¹⁷ ἢ κατὰ τόν ἅγ. Συμεών Θεσσαλονίκης συμβολίζει

«πάντα τά τῆς οἰκονομίας»¹⁸. **α)** Ἡ ἔξοδος τῶν ἱερέων τὴν κάθοδο καί ταπείνωση τοῦ Χριστοῦ. **β)** Ἡ περιβολὴ τῶν ἀμφίων τὴ σάρκωσή Του. **γ)** Ἡ στάση στό μέσον τοῦ ναοῦ καί ἡ κλίση τῆς κεφαλῆς τὴ σταύρωση, τό θάνατο καί τὴν εἰς ἄδου κάθοδο. **δ)** Τό θυμίαμα τὴν ψυχὴ Του. **ε)** Ἡ ἀνέγερση τὴν Ἀνάσταση καί **στ)** Ἡ ἐπάνοδος στό βῆμα τὴν Ἀνάληψη.

Τό «φῶς ἰλαρόν» πού ψάλλεται κατόπιν, ἢ «ἀρχαία φωνή», μέ τὴν ὁποία ὁ λαός ὑποδεχόταν τό ἐσπερινό φῶς¹⁹, μᾶς ὑπενθυμίζει τό θέμα τῆς σωτηρίας καί τῆς ἔλευσης τοῦ Χριστοῦ ὡς φῶς στόν κόσμο. Τό φῶς τοῦ Χριστοῦ «δίνει

12. Θεοδωρήτου, Ἐπισκόπου Κύπρου, ὁ.π., PG 80, 1948B.

13. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ὁ.π., PG 55, 431 γ'.

14. Γ. Θ. Βεργωτῆ, ὁ.π.

15. Συμεών Θεσσαλονίκης, ὁ.π., PG 155, 605BC. Βλ. καί Ἰ. Μ. Φουντούλη, ὁ.π., σ. 32.

16. Συμεών Θεσσαλονίκης, ὁ.π., PG 155, 605B.

17. Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, ὁ.π., PG 160, 1185C.

18. Συμεών Θεσσαλονίκης, PG 155, 605D.

19. Μεγάλου Βασιλείου, *Περί τοῦ ἁγίου Πνεύματος*, 29, ΕΠΕ 10, 482.

στά πράγματα τήν ἀληθινή τους διάσταση»²⁰. Καί ἡ πράξη τῆς εἰσόδου ἔχει αὐτό τό ἔντονα χριστοκεντρικό νόημα.

Ἀφήνουμε ἐνδιαφέρονται στοιχεῖα τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὅπως τά προκείμενα, τά ἀναγνώσματα, τήν ἐκτενή, τό «καταξίωσον», τήν κεφαλοκλισία, λιτή πού γίνεται στίς μεγάλες γιορτές ὡς «παράκλησις πρὸς Θεόν καί ἰκεσία»²¹. Θά ἀναφερθοῦμε στήν εὐχαριστήρια εὐλογία τοῦ Θεοδόχου Συμεών, τό «νῦν ἀπολύεις» πού εἶναι ἐδῶ γιά νά θυμίζει τήν ἀπόλυση τῆς ἀκολουθίας καί νά τονίσει καί τήν ἄμεση σχέση πού ἔχει ἡ ζωή μας μέ τή ζωή τοῦ Χριστοῦ· «ὅπως ὁ Συμεών, γράφει σύγχρονος μελετητής, παρουσιαζόμεστε στό Χριστό γιά νά Τοῦ προσφέρουμε τόν καιρό μας, ἀνοίγουμε τήν ἀγκαλιά μας γιά νά Τόν δεχθοῦμε. Κι ἐκεῖνος γεμίζει αὐτόν τόν καιρό μέ τόν ἑαυτό Του, τόν κάνει καί πάλι καιρό τῆς σωτηρίας»²².

Ὑπενθυμίζει, τέλος ἡ ὠδή τοῦ Συμεών τό θέμα τοῦ τέλους, τῶν ἐσχάτων, στήν προοπτική τῶν ὁποίων διαγράφεται καί προσανατολίζεται ἡ ζωή μας. Ὁ Ἑσπερινός, ὁ ὕπνος καί ἡ νύχτα μᾶς θυμίζουν τό θάνατο καί τήν ἐξοδο ἀπό τήν ζωή. Γι' αὐτό πρέπει νά δοξάζουμε ἀναλόγως τό Θεό, μιά καί ἡ «ἐξοδος» αὐτή εἶναι ὡς ἤδη παρούσα. Ὁ ἅγ. Συμεών συνδέει τήν ἀπόλυση

τῆς ψυχῆς ἀπό τήν σάρκα πού ζητᾶ ὁ Συμεών ὁ Θεοδόχος «ἰδὼν Θεοῦ τό σωτήριον» μέ τήν ἀπόλυση τῆς ψυχῆς μας ἀπό τά πάθη καί τούς πειρασμούς τοῦ ἐχθροῦ ἀλλά καί τά ψυχοσωματικά νοσήματα²³.

Στό τέλος τοῦ Ἑσπερινοῦ τοποθετεῖται καί ἡ λαμπρή ἀκολουθία τῆς ἀρτοκλασίας, πού τελεῖται «διά τόν κόπον τῆς ἀγρυπνίας»²⁴ στούς, μέ παννυχίδα (ἀγρυπνία) συνδεδεμένους, μεγάλους ἐσπερινούς τῶν ἑορτῶν. Ἀποτελεῖ ἡ τελειή αὐτή μίμηση τοῦ θαύματος τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν πέντε ἄρτων στήν ἔρημο²⁵ καί εἶναι ἀξιότονος ὁ εὐχαριστιακός της χαρακτήρας, ἀφοῦ σ' αὐτήν ἐπιβιώνουν οἱ ἀρχαῖες ἀγάπες καί διασώζεται τό ἀρχαῖο ὄνομα τῆς θείας Εὐχαριστίας «κλάσις τοῦ ἄρτου»²⁶.

Ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ δίνει στό σύγχρονο ἄνθρωπο τή δυνατότητα τοῦ ἀληθινοῦ στοχασμοῦ καί τῆς πραγματικῆς ἀναζήτησης τοῦ νοήματος τοῦ κόσμου καί τῆς ὑπαρξης τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ κόσμος ὡς δημιουργημάτων τοῦ Θεοῦ καί ὁ ἄνθρωπος ὡς εἰκόνα Του εἶναι ἀλήθειες πού τονίζονται ἰδιαίτερα στήν ἀκολουθία αὐτή. Γι' αὐτό καί προσφέρουμε τόν ἐσπερινό ὕμνο στό Χριστό, πού εὐδόκησε νά ἐλεήσει καί καταξιώσει τόν ἄνθρωπο «διά τῆς Ἀναστάσεως».

20. Α. Καριώτογλου, *Κουβεντιάζοντας γιά τήν πίστη*, Ἀθήνα 1989, σ. 113.

21. Συμεών Θεσσαλονίκης, ὁ.π., PG 155, 613A.

22. Α. Καριώτογλου, ὁ.π., σ. 113.

23. Συμεών Θεσσαλονίκης, ὁ.π., PG 155, 616D.

24. Συμεών Θεσσαλονίκης, ὁ.π., PG 155, 620A.

25. Ματθ. 14, 15-21.

26. Πράξ. 2, 42.

ΑΛΓΕΒΡΑ

Συλλογίζομαι πώς μοιάζει
μέ ἀλγεβρική παράσταση
ἡ ζωή τοῦ ἄφρονος πλουσίου
μέ διπτό ἐξαγόμενο:
τό «σύν» στόν ἐδῶ καί τώρα
ὕλικό θησαυρισμό
καί τό «μείον» στήν πτωχευμένη
γιά τήν ψυχή του αἰωνιότητα.

Στ. Δήμου

Απερίγραπτες ἦσαν οἱ δυσκολίες πού εἶχε νά ἀντιμετωπίσει ὁ Ἕλληνας φαντάρος στόν πόλεμο τοῦ 1940. Γιά νά νικήσει ὁ ἑλληνικός στρατός στήν Πίνδο ἔπρεπε νά δαμάσει τέσσερεις ἐχθρούς: Τόν ἰταλικό στρατό πού ἦταν πάνοπλος, τήν πείνα, γιατί ἡ ἐπιμελητεία ἦταν ἀφάνταστα δύσκολη μέ τά χιόνια καί τίς κακοτοπιές, τήν κούραση, γιατί ἔπρεπε ὁ Ἕλληνας φαντάρος νά πολεμᾷ συνέχεια, ἀφοῦ δέν ὑπῆρχαν ἀφθονες ἐφεδρεῖες, καί τά χιονισμένα καί δύσβατα βουνά.

Καί τότε βλέπει μπροστά του μιά μαυροφορεμένη καί πανέμορφη, τήν ἴδια τήν Παναγία τῆς Τήνου, Ἐκεῖνη πού προσκάλεσε. Τόσο ταραχτήκε ἀπό τήν ἐμφάνισή της, ὥστε ξέχασε ὀλότελα τόν κίνδυνο, ἀνασηκώθηκε στά γόνατα καί τῆς σιγομίλησε:

“Σ’ ὀρκίζομαι, Παναγία μου, σ’ ὅλη μου τή ζωή νά μὴν ἀμαρτήσω, νά μὴ σέ πικράνω, ἀν μέ σώσης”. Ἡ Βασίλισσα τῶν οὐρανῶν καταδέχεται τόν ἀφοσιωμένο δοῦλο της, σκύβει κοντά του καί τοῦ σκουπίζει τό μέτωπο, πού στάζει ἰδρώτα.

Εἶναι θαῦμα τό ὅτι οἱ Ἕλληνες μπόρεσαν νά τά ξεπεράσουν καί νά φτάσουν στή νίκη. Ἄν ἡ πίστη δέ φλόγιζε τίς καρδιές τους καί ἡ πεποίθηση στό δίκαιο τοῦ ἀγῶνα δέν ἀτσάλωνε τίς ψυχές τους, ἦταν ἀδύνατο νά φτάσουν ἐκεῖ πού ἔφτασαν. Ἰδιαιτέρα ἡ πίστη στήν Παναγία, τήν προστάτρια τῶν ἀδικημένων, τούς ἔκανε νά μὴν ὑπολογίζουν τήν Ἰταλική ὑπεροχή σέ ἄψυχο καί ἔμψυχο ὑλικό.

Γιά τό τελευταῖο νά παραθέσουμε ἕνα συγκινητικό ἀπόσπασμα ἀπό τό ωραῖο βιβλίο τοῦ Χρ. Ζαλοκώστα «Πίνδος»: «Ὁ προμηθευτής τοῦ ὄπλοπολυβόλου, ὁ καλόγερος Γαβριήλ, συλλογιέται: “Τετέλεσται”. Τό μέτωπό του καίει, τά χεῖλια του εἶναι στεγνά. Γράφει στό χῶμα μέ τό δάκτυλό του τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ καί ξαπλώνεται ἐπάνω. “Σῶσε με Βαγγελίστρα” λέει κι ἀφιερώνεται σ’ Αὐτήν μ’ ὅλη τή δύναμη τῆς ψυχῆς του (...)

Ὁ Γαβριήλ νιώθει τό ἄγγιγμα τοῦ ἀνάλαφρου χεριοῦ Τῆς κι ἀναθαρρεύει. Τώρα ξέρεي πῶς δέν τόν ἀφήνει Ἐκεῖνη ἀπροστάτετο. Μιά ὀβίδα πέφτει πολύ σιμά του, ἀλλά βροντάει κατά γῆς μέ ὀρμή χωρίς νά ἐκραγεῖ. Ὅσες ἔρχονται κατόπι σκάνε μακρύτερα, δέν τόν βλέπουν. Ὁ Γαβριήλ σηκώνεται μεταμορφωμένος. Ἄφοβα στέκει τώρα ὀλόρθος. Τό αἶσθημα τῆς ἀτομικῆς του στενότητος ἔχει πλατύνει ὡς τόν οὐρανό. Δείχνει στούς συντρόφους του τήν Παναγία! Ὁ Μανώλης κι ἄλλοι ἀπλοϊκοί χωριάτες τή διακρίνουν ἀμέσως. “Δές! Δές! Ἡ Μεγαλόχαρη!” Ποτέ στήν ζωή τους, κανένα αἶσθημα δέν τούς κλόνισε ὅσο τοῦτο τό ὄραμα».

Καί συμπληρώνει ὁ Ζαλοκώστας: «Ἀπό τούς πανάρχαιους χρόνους κρύβεται στά κατάβαθα τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς τό εἶδωλό μᾶς ὀδηγήτριας θεᾶς, τῆς Ἀθηνᾶς ἄλλοτε, τῆς Παναγιᾶς τώρα, σάν αἶσθημα ἀναγκαῖο τόσο πιό βαθύ, ὅσο πιό παλιό εἶναι».

Ἡ περίπτωση πού περιγράφει ὁ Ζαλοκώστας δέν εἶναι μοναδική. Ἀναφέρονται κι ἄλλες πολλές γιά τήν ἐμφάνιση τῆς Παναγιάς στή διάρκεια τοῦ πολέμου, πού ὁμολογοῦνται ἀπό τούς στρατιῶτες μας. Ἔτσι ἀποδεικνύεται ὅτι ἦταν διάχυτη ἡ πίστη τῶν Ἑλλήνων ὅτι ἡ πληγωμένη Παναγία ἀπό τόν ἀναίσχυντο καί ἀπρόκλητο τορπιλισμό τῆς «Ἑλλης», τήν ἡμέρα τῆς γιορτῆς Της στήν Τήνο εἶχε ὑπό τήν προστασία Της τόν Ἑλληνα στρατιώτη, καί στίς περιπτώσεις πού εἶχε ἀνάγκη ἀπό τή βοήθειά Της ἔσπευδε νά τόν ἐνισχύσει ποικιλοτρόπως.

Γιά τήν πίστη αὐτή μιλοῦν καί οἱ ποιητές μας.

«Καί ἡ Μεγαλόχαρη, γλυκειά μητέρα,
ἔσκυβε πάνω στίς πληγές
καί συμπονοῦσε
καί γίγαντες στή μάχη ὀδηγοῦσε»
Στέφανος Μπολέτσης

«Μά ἡ Παντάνασσα εἶν' ἀπάνου κι εὐλο-
γεῖ μας: Τῆ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τά νι-
κητήρια!»
Σπύρος Παναγιωτόπουλος

«Κι ἀνοιξε δρόμο ἡ λόγγη. Σάν Παλλάδα
ἡ Μεγαλόχαρη ἄπλωσε τό χέρι.
Κι ἡ Νίκη ὡς πνεῦμα πέταξε νά φέρει
παντοῦ τό μέγα μήνυμα,
ὦ Ἑλλάδα»
Στέλιος Σπεράντοας

Σήμερα πού ἡ χώρα μας ἀντιμετωπίζει τόσα καί τόσο μεγάλα προβλήματα νά θερμοπαρακαλέσουμε τή Γλυκειά μας Μάνα νά ἀπλώσει προστατευτικό τό χέρι Της πάνω στήν Ἑλλάδα μας, κι ἄς μὴν περιμένουμε ἀπό τούς τρανοῦς τῆς Γῆς βοήθεια, ἀφοῦ ἐπανειλημμένως ἔχουμε δοκιμάσει τήν ἐγκατάλειψη ἂν ὄχι καί τήν ἐχθρότητά τους.

Νά τῆς ἀπευθύνουμε θερμὴν τήν ἱκεσίαν μέ τή βεβαιότητα ὅτι θά κάνει καί πάλι τό θαῦμα Της, ἀφοῦ ὅπως πολύ ὠραῖα λέγει ὁ ποιητής τοῦ παρακλητικοῦ Κανόνα τῆς Θεοτόκου: «Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ σοί, κατησχυμμένος ἀπὸ σοῦ ἐκπορεύεται, ἀγνή Παρθένε Θεοτόκε· ἀλλ' αἰτεῖται τήν χάριν καί λαμβάνει τό δῶρημα, πρὸς τό συμφέρον τῆς αἰτήσεως».

Πρόσθες Κύριε...

Μές στήν ἀτέρμονη σιγή
τῆς μοναξιάς
Τόν Ἔνα, Αὐτόν πού εἶναι
τό Φῶς καί ἡ Ἀλήθεια
καί ἡ Ζωή ἀναζητᾶς.
Ὁ νοῦς στό «γνώδι σαυτόν»
συγκεντρώνεται
καί ἡ ἀναιμική ψυχὴ
σιγά-σιγά ἀρχίζει νά αἱματώνεται.
Γιὰ νά τραφεῖ σωστά,
τόν Ἄρτον καί τόν Οἶνον
τῆς ζωῆς ἀναζητᾶ.
Πρόσθες Κύριε,
πρόσθες ἔλαιον εἰρήνης,
ἴαμα ἀγαλλιᾶσεως
στῶν παδῶν μας τόν τάραχον,
ἵνα ἐν χρηστῶ βίῳ τελοῦντες,
μέτοχοι γενώμεθα
τῆς αἰωνίου γαλήνης.

Μαλαματή Χαριζανοπούλου-Ἀμπελίδου
(Ἀ ν έ κ δ ο τ ο)

Τοῦ Κων/ντίνου Β. Χιώλου
Διδάκτορος Νομικῆς
Προέδρου Ἐθνικῆς Ἐνώσεως Βορείων Ἑλλήνων

Ὁ μαρτυρικός θάνατος
τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης
Ἁγίου Χρυσόστομου τοῦ ἀπὸ Δράμας

ΣΜΥΡΝΗ

1922

Ἀνάμεσα στοὺς νεώτερους Ἱεράρχες τῆς Μακεδονίας, ὁ Μητροπολίτης Δράμας Χρυσόστομος Καλαφάτης ἔχει μίαν ξεχωριστὴ θέση.

Ὁ Μακεδονομάχος Μητροπολίτης Δράμας καὶ ἔπειτα Σμύρνης, Μικρασιάτης τὴν καταγωγή, ἐγεννήθη τὸ 1867 στὴν Τρίγλια τῆς Προποντίδος, τῆς ὁποίας ὁ πληθυσμὸς ἦταν σχεδὸν ἀποκλειστικά ἑλληνικός, ἐσπούδασε στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης καὶ τὸν Μάιο τοῦ 1902 σὲ ἡλικία 35 ἐτῶν ἐξελέγη Μητροπολίτης Δράμας. Τὴν Μητρόπολη τῆς Δράμας ἐποίμανε θεοφιλῶς καὶ ἐθνοπρεπῶς μέχρι τὸ 1910, ὅποτε ἐξελέγη Μητροπολίτης Σμύρνης, ἀναπτύξας μεγάλη καὶ πολὺπλευρὴ ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἐθνικὴ δράση, συμμετασχὼν ἐνεργῶς στὴν ὀργάνωση καὶ τὴν ὅλη διεξαγωγή τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος.

Ἐξ ἴσου σπουδαία, ὁμῶς, ὑπῆρξε καὶ ἡ δράση τοῦ ἁγίου Χρυσόστομου ὡς Ἱεράρχου στὴ Δράμα, καθ' ὅσον, ἐκτός ἀπὸ τὸ τεραστίαις σημασίας ποιμαντικὸ τοῦ ἔργου, ἀνέπτυξε μεγάλη δράση καὶ κατῴρθωσε νὰ ἀντιμετωπίσει μὲ ἐπιτυχία τὴν προσπάθεια τῆς Βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας νὰ προσηλυτίσει Ἑλληνορθόδοξους.

Τὸ ἐκκλησιαστικὸ καὶ ἐθνικὸ ἔργο, πού ἐπετέλεσε ὁ ἅγιος Χρυσόστομος τόσο στὴν Δράμα, ὅσο καὶ στὴν Σμύρνη, εἶναι σημαντικώτατο καὶ πολὺπλευρο. Καὶ στίς δύο αὐτές Μητροπόλεις, ἵδρυσε καὶ συντηροῦσε πολλὰ εὐαγγῆ Ἰδρύματα, ἐνῶ παραλλήλως ἀνέπτυξε καὶ λίαν ἀξιόλογη συγγρα-

φικὴ δράση, ἀναφερόμενη κυρίως σὲ ἐθνικὰ καὶ θεολογικὰ θέματα.

Εἰδικώτερα, στὴ Σμύρνη ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, ἀνεδείχθη μάρτυρας τῶν δεινῶν τοῦ Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ πρωτοπόρος τοῦ Ἀγῶνος γιὰ τὴν πλήρη καὶ ὀριστικὴ ἀποκατάσταση τῶν Ἑλλήνων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν Πατρίδα ἔπνιγε κάθε ἄλλο αἶσθημα, συχνά δὲ καὶ αὐτὴ τὴν λογικὴ, ὅπως χαρακτηριστικὰ γράφει ὁ Ν. Βικέτος.

Μετά τὴν συμμαχικὴ νίκη καὶ τὴν ἀνακωχὴ τοῦ 1918, ὁ ἅγιος Χρυσόστομος ἐπανῆλθε τὴν 18η Δεκεμβρίου 1918 στὴ Σμύρνη, ὕστερα ἀπὸ 4ετῆ ἐξορία στὴν Κωνσταντινούπολη, γενόμενος θριαμβευτικῶς δεκτὸς ἀπὸ τὸ ποίμνιό του καὶ τὴν 2α Μαΐου 1919, γονυπετῆς καὶ κλαίων ἀπὸ συγκίνηση, εὐλόγησε τίς ἑλληνικὲς σημαίες καὶ ὑποδέχθηκε ἐπικεφαλῆς τοῦ λαοῦ τῆς Σμύρνης, τὰ ἀποβιβασθέντα στὴν ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, ἑλληνικώτατη Σμύρνη, ἑλληνικὰ στρατεύματα.

Κατὰ τὴν περίοδο τῆς Ἑλληνικῆς Διοικήσεως τῆς Σμύρνης (1919-1920), ὅταν εἶδε νὰ κάμπτεται ἡ ἑλληνικὴ παράταξη, προέβη στὴν ἵδρυση τῆς Μικρασιατικῆς Ἀμυνας, προκειμένου νὰ σώσει μὲ αὐτὴν τὸν Ἑλληνισμό πού διέτρεχε θανάσιμο κίνδυνο. Ἐκ παραλλήλου, ἔλαβε μέτρα περιθάλψεως

τῶν καταφυγόντων στήν Σμύρνη προσφύγων ἀπό τό ἐσωτερικό τῆς Χώρας.

Τό τραγικό τέλος τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης ἁγίου Χρυσοστόμου, εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένο μέ τίς τελευταῖες στιγμές τῆς ἐλληνικῆς Σμύρνης καί τοῦ Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἀμέσως μετά τήν εἴσοδο στή Σμύρνη, τήν 27ην Αὐγούστου 1922, ὁ Νουρεντίν Πασᾶς κάλεσε τόν ἅγιο Χρυσόστομο στό Διοικητήριο καί ἀφοῦ τοῦ ἀπήγγειλε τήν κατηγορία τῆς ἐσχάτης προδοσίας, τόν παρέδωσε στό μαινόμενο πλῆθος πού εἶχε συγκεντρωθεῖ ἔξω ἀπό τό Διοικητήριο. Τό τί διαμείφθηκε μεταξύ τοῦ Νουρεντίν καί τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου, εἶναι ἄγνωστο. Τό πιθανώτερον εἶναι, ὅτι ὁ Νουρεντίν κατηγορήσε τόν ἅγιο Χρυσόστομο γιά τήν στάση πού τήρησε κατά τήν διάρκεια τῆς ἐλληνικῆς κατοχῆς τῆς Σμύρνης καί γιά τήν ὑποστήριξη πού παρέσχε στήν Μικρασιατική Ἄμυνα, πράξεις πού συνιστοῦσαν τό ἀδίκημα τῆς ἐσχάτης προδοσίας, δεδομένου ὅτι ὁ ἅγιος Χρυσόστομος εἶχε τήν τουρκική ὑπηκοότητα.

Ἐπακολούθησε φρικτή κακοποίηση τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου ἀπό τό μαινόμενο πλῆθος.

Τό μαρτυρικό τέλος τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου Σμύρνης, θεωρεῖται ὡς τό ἐπιστέγασμα τῶν φρικταλεοτήτων τῶν τούρκων ἐναντίον τῶν χριστιανῶν.

Ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, Μητροπολίτης Σμύρνης, παρέμεινε μέχρι τέλους πιστός θεματοφύλακας τῆς ἐθνικῆς παραδόσεως, ἀκόμη καί ὅταν τόν Μάιο τοῦ 1919, ἐγκαταστάθηκε ἐλληνική διοίκηση στήν Ἰωνία.

Κατά τήν κατάρρευση τοῦ Μικρασιατικοῦ μετώπου, τόν Αὐγούστο τοῦ 1922, ὁ ἅγιος Χρυσόστομος ἀρνήθηκε κατηγορηματικῶς τήν πρόταση τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῶν Η.Π.Α. καί τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν Καθολικῶν τῆς Σμύρνης, νά τοῦ ἐξασφαλίσουν τήν ἀσφαλή ἀναχώρησή του, ἐγκαταλείποντας τήν θέση του ὡς Μητροπολίτου Σμύρνης, δίδοντας τήν ἐξῆς ἐλληνοπρεπῆ καί ὑπερήφανη ἀπάντηση: «Ὁ καλός ποιμῆν

ὀφείλει νά παραμείνη μέ τό ποίμνιόν του». Πράγματι, ὁ διακεκριμένος ἐκεῖνος Ἱεράρχης καί ἀκραιβνῆς Ἑλληνας πατριώτης, μὴ θέλοντας νά παραβῆ τόν λόγον τοῦ Κυρίου: «Ὁ ποιμῆν ὁ καλός τήν ψυχὴν αὐτοῦ τίθεισιν ὑπέρ τῶν προβάτων...», παρέμεινε μέχρι τέλους πλησίον τοῦ δεινῶς δοκιμαζομένου ποιμνίου Του, ἀντιμετωπίσας μέ θάρρος καί παρρησία τίς βιαιοπραγίες καί τίς παντοειδεῖς φρικταλεότητες τῶν Τούρκων εἰς βάρος τοῦ ἐλληνικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Σμύρνης καί ὑποστάς ἐκουσίως μαρτυρικόν θάνατον στά χέρια τοῦ μαινομένου τουρκικοῦ ὄχλου, στόν ὁποῖον τόν παρέδωσε ὁ αἰμοσταγῆς Νουρεντίν Πασᾶς.

Ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, πού ἀκολούθησε τό παράδειγμα τοῦ προκατόχου του Μητροπολίτου Πολυκάρπου καί προτίμησε ἀντί τῆς σωτηρίας του τό μαρτύριον καί τόν φρικτό θάνατο, δέν ἐτερμάτισε ἀπλῶς μία ἀγωνιστική σταδιοδρομία κατά τρόπο λαμπρό, ἀλλά φάνηκε ἄξιος τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Ἔθνους μας.

Ὅπως ἀναφέρει χαρακτηριστικά ὁ βιογράφος τοῦ Χρυσοστόμου Σπύρος Λοβέρδος, «τὴν ὀγδόην βραδυνὴν τῆς 28ης Αὐγούστου / 10ης Σεπτεμβρίου 1922, ὁ Χρυσόστομος συνελήφθη καί ὠδηγήθη εἰς τόν Νομάρχην μαζί μέ δύο δημογέροντας, τόν Τσουρουκτσόγλου καί τόν Κιλιμάνογλου. Τὴν δεκάτην ἐσπερινὴν ὁ ἀδελφός τοῦ Μητροπολίτου ἐλάμβανε ὀλιγόλογον σημείωμα, ἀναφέρον τὰ ἐξῆς: «Ἀγαπητέ ἀδελφέ. Μᾶς ἐκράτησαν ἀπόψε, ἐμέ ὡς Πρόεδρον τῆς Μικρασιατικῆς Ἀμύνης, τοὺς ἄλλους ὡς μέλη. Μὴν ἀνησυχεῖτε».

Τὴν ἐπομένην τό πρωῖ ἐκυκλοφόρησεν ἡ πληροφορία ὅτι ὁ Μητροπολίτης καί οἱ δύο δημογέροντες πού τόν συνόδευσαν, ἐξετελέσθησαν. Καί ὁ Σπύρος Λοβέρδος συνεχίζει: «Εἶναι ἡ μόνη αὐθεντικὴ ἀφήγησις τῶν τελευταίων ὥρων τῆς ζωῆς τοῦ Μητροπολίτου Χρυσοστόμου. Ὅλοι αἱ ἄλλαι ἀφηγήσεις Ἑλλήνων καί ξένων δημοσιογράφων περὶ τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου, ἐάν τουτέστι τό ἐσπέρας τοῦ Σαββάτου ἢ τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς, καί περὶ τοῦ εἴδους τῶν σκληρῶν βασάνων, τὰς ὁποίας ὑπέστη ὁ μάρτυς Ἱεράρχης, δέν ἔχουν μέχρι τοῦδε

(1929) καμμίαν αὐθεντικὴν βεβαίωσιν παρ' ὄλας τὰς γενομένας ἐρεύνας». Καί ὁ Σπύρος Λοβέρδος, παραθέτει εἰς τὴν συνέχειαν, τὴν ἰδικὴν του ἄποψιν, κατὰ τὴν ὁποίαν «τό πιθανώτερον εἶναι ὅτι ὁ Νουρεντίν Πασᾶς, διψῶν ἐκδίκησιν καὶ φοβούμενος ξενικὴν ἐπέμβασιν, παρέδωσε τὸ ἔσπερας τῆς ἰδίας ἡμέρας τοῦ Σαββάτου τὸν Μητροπολίτην Χρυσόστομον εἰς τὸ ἀνυπόμονον καὶ αἰμοδιψές πλῆθος, τὸ ὁποῖον ὠρύετο κάτωθεν τοῦ Διοικητηρίου καὶ εἶχε τὴν ἀκάθεκτον δίψαν τῶν ἐξεγερθέντων ἀγρίων ἐνστίκτων ...».

Ἐξ ἄλλου, ὅπως ἀναφέρει ὁ Χρ. Ἀγγελολομάτης εἰς τὸ βιβλίον του «Χρονικὸν μεγάλης τραγωδίας», «τό γεγονός ὅτι τὴν Σμύρνην κατέλαβεν ὁ Νουρεντίν Πασᾶς, φανατικὸς σωβινιστής, σκληρὸς τὸν χαρακτήρα καὶ ἔχων προηγουμένως διαφορὰς μετὰ τὸν Χρυσόστομον (διότι ἐκεῖνος τὸν ἐξεδίωξε μόλις τρία χρόνια προηγουμένως ἐκ τῆς Σμύρνης), προσφέρεται διὰ νά τονώσῃ τὸ δραματικὸν στοιχεῖον τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ Ἐθνομάρτυρος Χρυσοστόμου».

Σημειωτέον ὅτι οἱ κατηγορίες πού ἀποδώθηκαν εἰς τὸν Χρυσόστομον, ἀναφέροντο εἰς τὴν πολιτείαν του κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς τῆς Σμύρνης ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας καὶ εἰς τὴν συμμετοχὴν του εἰς τὴν Μικρασιατικὴν Ἄμυναν, πράξεις πού συνιστοῦσαν προδοσίαν ἔναντι τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, δεδομένου ὅτι ὁ Χρυσόστομος εἶχε τὴν τουρκικὴν ὑπηκοότητα.

Θά πρέπει νά ἀναφέρουμε ἀκόμη ὅτι, στήν προκείμενη περίπτωσι, πλὴν τοῦ Ἐθνο-Ἱερομάρτυρος Μητροπολίτου Σμύρνης τοῦ ἀπὸ Δράμας, ἀγίου Χρυσοστόμου, ὁ ἱερός κληρὸς - ὁ ὁποῖος προμαχεῖ πάντοτε

εἰς ὅλους τοὺς Ἐθνικοὺς Ἀγῶνας τοῦ περικοσίου μας Ἑλληνικοῦ Γένους - εἶχε καὶ πολλὰ ἄλλα θύματα.

Ὅπως γράφει σχετικῶς ὁ Χρῆστος Σολομωνίδης στό βιβλίον του «ὁ Σμύρνης Χρυσόστομος», ἀπὸ τοὺς 459 ἱερεῖς τῆς Ἐπαρχίας Σμύρνης, οἱ 347 βροῦσαν τραγικὸ θάνατο. Ἀπὸ τοὺς Ἱεράρχες, ἐκτός ἀπὸ τὸν ἅγιον Χρυσόστομον, ἐμαρτύρησαν ὁ Μοσχονησίω ἀμβρόσιος Πλειανθίδης, πού ἐπεταλώθη, ὁ Κυδωνιῶν Γρηγόριος, πού ἐτάφη ζῶν καὶ ὁ Ἴκονίου Ζήλων, πού ἐσφάγη. Τὸν Ἀρχιερατικὸ Ἐπίτροπον τοῦ Μουντζᾶ Ἀρχαντζικᾶκη, ἐσοῦβλισαν, τὸν διάκονο Γρηγόριο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Ἀννης τοῦ Κορδελιοῦ στραγγάλισαν, τὸν ἱερέα τῆς Ἁγίας Μαρίας τοῦ Κοκαργιαλί πε-

ριέλουσαν με ζεματιστὸ λάδι καὶ τὸν διάκονο Μελέτιο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας, τὸν ἐκάρφωσαν σέ ἓνα πεῦκο.

20 Πατριάρχες, 100 Ἀρχιερεῖς, 600 κληρικοί, ἀποτελοῦν τὴν «Ἐκατόμβη» τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπὲρ τοῦ Ἐθνους μας.

Ἐπίσης ὅλοι οἱ Ἀρμένιοι κληρικοί θανατώθηκαν, ἀφοῦ προηγουμένως ὑπεβλήθηκαν σέ φρικτὰ βασανιστήρια.

Ὁ ἴδιος συγγραφέας, σέ ἄλλο σημεῖο τοῦ ἀνωτέρω βιβλίου του, ἀναφέρει ὅτι: «Ἀπὸ τίς 46 Ἐκκλησίες τῆς Σμύρνης καὶ τῶν προαστείων της, τρεῖς μόνον διασώθηκαν ἐντὸς τῆς Σμύρνης: Τοῦ Ἁγίου Βουκόλου, τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἐξ ἄλλου σέ δύο χιλιάδες ἀνέρχονται οἱ κατεστραμμένες ἢ μετατραπείσες σέ τζαμιά, σέ ἀποθήκες καὶ σέ στάβλους, Ἐκκλησίες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ σέ ὀκτακόσιες τῆς Θράκης».

Κατακλείων τό παρόν ἄρθρον μου θά πρέπει νά τονίσω μέ ἔμφαση ὅτι ὁ Ἐθνο-Ἱερομάρτυρας ἅγιος Χρυσόστομος, Μητροπολίτης Σμύρνης ἀπό Δράμας, μέ τούς ἀπαράμιλλους ἐθνικούς του Ἀγῶνες καί πρό πάντων μέ τήν ἐθελοθυσία του ὑπέρ τοῦ λαοῦ καί τοῦ Ἔθνους μας, ὑπῆρξε πράγματι, κατά γενική ἀναγνώριση καί κατά καθολική ὁμολογία, ἡ μορφή καί τό σύμβολο τοῦ μαρτυρίου τοῦ Μακεδονικοῦ καί τοῦ Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ, μορφή συνάμα ἀντιπροσωπευτική τῆς θυσίας τοῦ ἑλληνικοῦ Κλήρου στόν βωμό τῆς Πατρίδος, κατά τήν ἔκφραση τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Γεωργίου Γαλίτη.

Ὁ Ἐθνο-Ἱερομάρτυρας ἅγιος Χρυσόστομος, Μητροπολίτης Σμύρνης, ὑπῆρξε τῷ ὄντι ἔκφραστής καί πιστός ἐρμηνευτής τῆς συζυγίας Ὁρθοδοξίας καί Ἑλληνισμοῦ. Ὑψωνε τό ἀνάστημα «ὡς τεῖχος ἀπροσμάχητον» ἔναντι τῶν ἀδυσώπητων ἐχθρῶν τῆς Πατρίδος μας. Τέτοιος ἄτρομος καί φλογερός ἡγέτης τοῦ Μακεδονικοῦ καί τοῦ Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἦταν ὁ Ἱεράρχης Χρυσόστομος. Ὡς ἐκ τούτου, ὀρθῶς καί δικαίως ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος - καθ' ὅσον τοῦτο ἀδυνατοῦσε νά τό πράξει ἡ Ἱερά Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῆς Κων/πόλεως, λόγω τῆς δυσμενοῦς καί ἰδιόμορφης θέσεώς της ἐντός τοῦ Τουρκοῦ κράτους - παμφηφεῖ ἀνεκήρυξε τήν ἀγιότητα τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης τοῦ ἀπό Δράμας Χρυσόστομου καί ἡ μνήμη του ἐορτάζεται τήν Κυριακή πρό τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ (Ἐγκύκλιος 2556 τῆς 5ης Ἰουλίου 1993 τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος).

Σύμφωνα δέ μέ Ἀπολυτίκιο, πού συνέθεσε ὁ ἰδιαίτερος Γραμματεὺς τοῦ ἁγίου Χρυσόστομου καί μετέπειτα Καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Λεωνίδας Φιλιππίδης, ὁ ἅγιος Χρυσόστομος περιεβλήθη τόν φωτοστέφανο τοῦ Ἐθνομάρτυρος καί Ἱερομάρτυρος ἀφοῦ «γενναίως ἀθλήσας ὑπέμεινε ὑπέρ πίστεως καί πατρίδος θάνατον».

Ὅθεν τιμῆ καί δόξα ἀνήκει εἰς τόν ἀγωνισθέντα ὑπέρ βωμῶν καί ἐστιῶν, ἀοίδιμον Μητροπολίτην Σμύρνης τόν ἀπό Δράμας, ἅγιον Χρυσόστομον, ὁ ὁποῖος καίτοι ἐγνώριζεν ὅτι τό τίμημα τῆς ἐλευθερίας ἦταν ἀκριβό, δέν ἐφείσθη ἀγῶνων καί θυσιῶν.

Ἄν καί δέν ηὔτύχησεν ὁ ἴδιος νά ζήσει, ὡς Μητροπολίτης Δράμας τήν ἀπελευθέρωσιν τῆς Μακεδονίας καί τῆς Μητροπόλεώς του, πού ἐπραγματοποιήθη τρία χρόνια μετά τήν ἐκλογὴν του ὡς Μητροπολίτου Σμύρνης, ἡ προσφορά του καί ἡ συμβολή του εἰς αὐτήν, ὑπῆρξε πολύτιμος καί ὁμολογεῖται καί ἀναγνωρίζεται ἀπό ὅλους, ὅσοι

ἀσχολήθηκαν μέ τά γεγονότα τῆς ἱστορικής αὐτῆς περιόδου. Διά τοῦτο καί ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Χρυσόστομου, εἶναι καί θά παραμείνη αἰώνια εἰς τήν Δράμαν.

Τέλος, μέ τόν Ν. 2645/1998 (ΦΕΚ Α' 234), ἡ 14η Σεπτεμβρίου - ἡμέρα πού οἱ Δυναμείς τοῦ Κεμάλ Πασά πυρπόλησαν καί κατέστρεψαν τήν ἑλληνικότατη Σμύρνη - καθιερώθη ὡς ἡμέρα ἐθνικῆς μνήμης τῆς Γενοκτονίας τοῦ Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ ὑπό τοῦ Τουρκοῦ Κράτους.

Ἐξ ἄλλου, ὡς προελέχθη, μέ τήν ὑπ' ἀριθμ. 2556 τῆς 5ης Ἰουλίου 1993 Ἐγκύκλιο τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀνεκηρύχθη παμφηφεῖ ἡ ἀγιότητα τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης Χρυσόστομου τοῦ ἀπό Δράμας καί ἡ μνήμη του ἐορτάζεται τήν Κυριακή πρό τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

ΑΓΙΟΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

ΕΝΑΣ ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Τό κείμενο, πού ακολουθεῖ, τό δανειστήκαμε ἀπό τό περιοδικό «Ο Κόσμος τῆς Ἑλληνίδος» (τεῦχος 59ο, Ἰουλίου - Αὐγούστου 2013) ἐπιθυμώντας νά τό γνωστοποιήσουμε στούς ἀγαπητούς μας ἀναγνώστες, ἐπειδή φρονοῦμε ὅτι παρουσιάζει διαχρονικό καί ταυτόχρονα ἐπίκαιρο ἐνδιαφέρον.

Συντάκτης τοῦ κειμένου εἶναι ὁ Ζάν Ρισπέν Ζάν (1849-1926), Γάλλος ποιητής, ἐπιφανῆς πνευματικός ἄνθρωπος, πού διετέλεσε Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ὁ ὁποῖος ὅμως δέν ἀπαξίωνε καί δέν περιφρονοῦσε τήν ζωή τοῦ μόχθου. Ἐργάσθηκε ὁ ἴδιος ὡς φορτοεκφορτωτής στό λιμάνι τῆς Μασσαλίας, γιά νά τήν γνωρίσει. Ὑπῆρξε ἄριστος γνώστης τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσας, ἀλλά καί τῆς νέας, πού τήν ἔμαθε, ὅπως ἔλεγε, γιά νά διαβάξει δημοτικά τραγούδια στό πρωτότυπο. Ἄδολος καί εἰλικρινῆς λάτρης τῆς Ἑλλάδας πλέκει τό ἐγκώμιό της μέ ἓνα μοναδικό καί εὐφυῆ τρόπο γιά τήν προσφορά της στήν ἀνάπτυξη τοῦ παγκόσμιου πολιτισμοῦ. Στούς δύσκολους γιά τήν πατρίδα μας καιρούς, πού βιώνουμε, ἔχουμε ἀνάγκη νά ἐνισχυόμαστε διαβάζοντας τέτοια κείμενα.

«1. Γκρεμίστε ὅλη τήν Ἑλλάδα σέ βάθος 100 μέτρων.

2. Ἀδειάστε ὅλα τά Μουσεῖα ἀπ' ὅλο τόν κόσμο.

3. Γκρεμίστε κάθε τι ἑλληνικό ἀπ' ὅλο τόν πλανήτη.

Ἐπειτα σβῆστε τήν ἑλληνική γλώσσα ἀπό παντοῦ.

1. Ἀπό τήν ἰατρική καί φαρμακευτική σας.

2. Ἀπό τά μαθηματικά σας (γεωμετρία καί ἄλγεβρα)

3. Ἀπό τήν φυσική καί τήν χημεία.

4. Ἀπό τήν ἀστρονομία σας.

5. Ἀπό τήν πολιτική σας.

6. Ἀπό τήν καθημερινότητά σας.

Διαγράψτε τά μαθηματικά, διαγράψτε κάθε σχῆμα, κάντε τό τρίγωνο ὀκτάγωνο, τήν εὐθεία καμπύλη!

Σβῆστε τήν γεωμετρία ἀπό τά κτήριά σας, ἀπό τούς δρόμους σας, ἀπό τά παιχνίδια σας!

Σβῆστε τήν ὀνομασία κάθε ἀσθενείας καί κάθε φαρμάκου, διαγράψτε τή δημοκρατία καί τήν πολιτική!

Διαγράψτε τήν βαρύτητα καί φέρτε τά πάνω κάτω, ἀλλάξτε τούς δορυφόρους, ὥστε νά ἔχουν τετράγωνη τροχιά!

Ἀλλάξτε ὅλα τά βιβλία σας, (γιατί παντοῦ θά ὑπάρχει μιὰ ἑλληνική λέξη!).

Σβῆστε ἀπό τήν καθημερινότητά σας κάθε ἑλληνική λέξη!

Ἀλλάξτε τά Εὐαγγέλια, ἀλλάξτε τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ (βγαίνει ἀπό τά ἑλληνικά καί σημαίνει αὐτόν πού ἔχει χρίσμα!).

Ἀλλάξτε καί τό σχῆμα κάθε ναοῦ (νά μήν ἔχει τήν ἑλληνική γεωμετρία).

Σβῆστε τόν Μέγα Ἀλέξανδρο, σβῆστε ὅλους τούς μυθικούς καί ἱστορικούς ἥρωες, ἀλλάξτε τό ὄνομα τῆς Ἱστορίας, ἀλλάξτε τά ὀνόματα στά πανεπιστήμιά σας, διαγράψτε, διαγράψτε, διαγράψτε...

Θά πείτε, «δέν γίνεται!».

Σωστά, δέν γίνεται, γιατί μετά δέν θά μπορέτε νά στεριώσετε οὔτε μιά πρόταση! Δέν γίνεται νά σβήσει ἡ Ἑλλάδα, ὁ Ἕλληνας, ἡ προσφορά του πάνω σ' αὐτόν τόν πλανήτη. Ἡ πρόταση πάντως ἰσχύει».

X.N.X

Η ΑΝΗΣΥΧΙΑ ΕΝΟΣ ΠΡ. ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗ ΔΕΥΤ/ΜΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Εἶναι γνωστό τό μένος τῶν ἀνθρώπων πού ἐπιδιώκουν τήν παγκοσμιοποίηση κατά τῆς ἑλληνοχριστιανικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἔθνους μας καθώς καί οἱ σατανικές μέθοδοι πού χρησιμοποιοῦν.

Ἐπειδή γνωρίζουν ὅτι ἡ ἑλληνοχριστιανική παράδοσή μας ἀποτελεῖ ἐμπόδιο στήν ἐπιτυχία τῶν σκοπῶν τους καί ὅτι κάθε ἄλωση ἐπιτυγχάνεται κυρίως ἐκ τῶν ἔσω ἐπιστρατεύουν κάθε τρόπο γιά νά ὑποσκάψουν τά θεμέλια τοῦ ἔθνους μας.

Σέ ἐπιστολή του ὁ πρ. ἐπιθεωρητής Δευτ/θμιας ἐκπαίδευσης κ. Ἰωάννης Μπερδαλῆς πρὸς τό περιοδικόν «Ἑλληνοχριστιανική Ἀγωγή», Ἰανουαρίου - Φεβρουαρίου 2013, σελ. 35, πολύ ὠραία ὁμιλεῖ γιά τήν προσπάθεια αὐτή τῶν παγκοσμιοποιητῶν. Ἐνα ἀπόσπασμα παραθέτουμε: *«Ἡ ἀνίερη προσπάθεια ἀμαυρώσεως μεγάλων μορφῶν τῆς Ἐθνικῆς μας ἱστορίας, ὅπως τοῦ Κολοκοτρώνη, τοῦ Μακρυγιάννη καί ἄλλων πού ἐπιχειροῦν, ἀποτελεῖ μνημεῖο χυδαιότητος καί αὐτοεξευτελισμοῦ, γιά τούς ὑβριστές καί τούς συκοφάντες.*

Ἡ πνευματική θέαση τῶν Τιτάνων τῆς ἐθνικῆς μας παλιγγενεσίας δέος μόνο καί ἀνατριχίλα, ἱερότητα συγκινήσεως προκαλεῖ, ἐπ' οὐδενί δέ λόγῳ διάθεσιν χυδαίας καί βαρβαρικῆς ἀστειότητος ἐπιτρέπει.

Τό τραγικόν δέ (...) ἔγκειται εἰς τό γεγονός, ὅτι εἰς τόν ἑλληνικόν χῶρον προέκυψαν ἀνεθνικά φρικιαστικά μορμολύκεια, τά ὁποῖα ὄχι μόνον τό ἀνοσιούργημα τοῦτο ἔκαναν ἀποδεκτό, ἀλλά τό κατέστησαν ἐνεργητό, καί πρὸς διαπαιδαγώγηση ἀναγκαῖο (...) ἐπιστράτευσαν τά μορμολύκεια αὐτά (οἱ παγκοσμιοποιητές) γιά νά σπιλώσουν ἀφ' ἐνός μέν κορυφαῖες μορφές τῆς ἱστορίας μας, ἀφ' ἑτέρου δέ νά προκαλέσουν σύγχυση εἰς τό ὀρθόδοξο χριστιανικό μας ἰδίωμα, ἐξισώνοντας καί ἀναμειγνύοντας τήν ἀλήθεια τοῦ αἰεί, ὅπως καί σήμερα γεννωμένου Χριστοῦ (ἡ ἐπιστολή ἐστάλη κοντά στά Χριστούγεννα) μέ νεφελώδη μεταφυσικά κατασκευάσματα ἀνθρώπων».

Δικαιολογημένη ἡ ὀργή καί ἡ ἀνησυχία τοῦ πρ. ἐπιθεωρητῆ γιά τό κακό πού γίνεται κυρίως στόν χῶρο τῆς παιδείας μέ τά σχολικά βιβλία, πού ἀπό ἐγχειρίδια γνώσεως καί μαθήσεως γίνονται ἐγχειρίδια = σιλέτα, κάμες, πού μόνο καταστροφή μπορεῖ νά προκαλέσουν σέ χέρια μάλιστα μικρῶν καί ἐφήβων.

Οἱ καιροί δέν περιμένουν καί ἀπαραίτητη καθίσταται ἡ ἀντίδραση ὄλων τῶν παργόντων, πού μποροῦν νά ἐπηρεάσουν γιά τό σταμάτημα τοῦ κακοῦ.

Γ.Στ.Μ.

Η ΙΣΧΥΣ ΕΝ ΤΗ ΕΝΩΣΕΙ

Τό ρητό είναι γνωστό και τήν εφαρμογή του μαρτυρεί ή Ιστορία, κυριότατα ή ελληνική Ιστορία. Όσάκις οί Έλληνες βρεθήκαμε ένωμένοι σάν μιά γροθιά, δέν ύπολογίσαμε τήν άριθμητική δύναμη ούτε τήν ύλική ύπεροχή τών έχθρών μας.

Έπειδή τά δικά μας είναι γνωστά θά άναφερθοϋμε σέ μιά περίπτωση άπό τή ρωμαϊκή Ιστορία.

Στά χρόνια πού ήταν ύπατος ό Μενήνιος Άγρίππας, τόν 5ο αιώνα π.Χ. οί πληβείοι, ή τάξη τοϋ λαοϋ πού δέν είχε προνόμια, έστασίασαν και κατέλαβαν ένα λόφο έξω άπό τήν Ρώμη και άπειλοϋσαν τό καθεστός. Η έξουσία έστειλε τόν Άγρίππα γιά νά τούς κατευνάσει.

Έκείνος τούς διηγήθηκε τόν άκόλουθο μύθο: *«Κάποτε τά μέλη τοϋ σώματος έκαναν στάση έναντίον τής κοιλιās, γιατί όπως έλεγαν, αυτά μόνον δουλεύουν, ένω εκείνη τεμπελιάζει. Όμως δέν πέρασε πολύς χρόνος κι άρχισαν νά νιώθουν έξάντληση μαζί μέ τήν κοιλιά. Κατάλαβαν ότι και ή κοιλιά δουλεύει μέ τόν τρόπο της, χωνεύει τήν τροφή και διανέμει τίς θρεπτικές οϋσίες σ' όλο τό σῶμα».*

– Έτσι, είπε ό Άγρίππας είναι και ό λαός. *«Μέ τήν όμόνοια προοδεύει, μέ τήν διχόνοια χάνεται. Λαός και έξουσία πρέπει νά είναι ένωμένοι».*

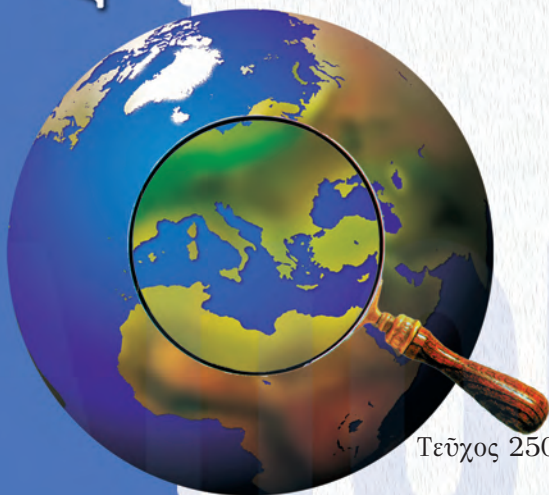
Πείστηκαν οί φτωχοί πληβείοι άπό τό μύθο και τή συμβουλή τοϋ Άγρίππα, συνεργάστηκαν μέ τίς Άρχές κι έζησαν στό έξής ειρηνικά.

Ό μύθος διδακτικός γι' αυτούς πού άσκοϋν τήν έξουσία και φαίνεται ότι έχουν τή δύναμη στά χέρια τους, αλλά και γιά τούς άπλους πολίτες, πού συχνά παραπονοϋνται ότι αυτοί μόνο στηρίζουν τό κράτος. Και οί πρώτοι χρειάζονται και οί δεύτεροι είναι άπαραίτητοι, και χρήσιμη και άναγκαία ή συμβολή όλων.

Γ.Στ.Μ.

ΕΠΙΒΕΒΛΗΜΕΝΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ

Στό τεϋχος 249 Ιουλίου - Αυγούστου 2013 στίς «Απόψεις & Σχόλια» μέ τόν τίτλο: «Δήλωση έξοργιστική άπό κοινοβουλευτικό άνθρωπο», έγράφη ότι «ό κ. Θεοδορίδης μέλος τοϋ ελληνικοϋ Κοινοβουλίου, δήλωσε...», ένω τό σωστό είναι: «ό κ. Θεοδορίδης, στενός συνεργάτης άρχηγοϋ κόμματος, δήλωσε... ».

ΤΟ ΣΤΕ
ΑΠΕΡΡΙΨΕ
ΑΙΤΗΣΗ
ΑΚΤΡΩΣΕΩΣ
ΑΦΑΙΡΕΣΕΩΣ
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ
ΕΙΚΟΝΩΝ
ΑΠΟ ΤΙΣ
ΑΙΘΟΥΣΕΣ
ΤΩΝ
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Τό Δ' Τμήμα του Συμβουλίου της Έπικρατείας με την έκδοθείσα προσφάτως υπ' αριθμ. 2980/2013 Απόφασή του, απέρριψε αίτηση άκυρώσεως τριών Θεσσαλονικέων δικηγόρων, αίτουμένων την άκύρωση πράξεως της Έπιτροπής Διοικήσεως και Διαχειρίσεως των καταστημάτων των Διοικητικών Δικαστηρίων Θεσσαλονίκης, περί μη αφαιρέσεως όλων των θρησκευτικών εικόνων και λοιπών συμβόλων από τους τοίχους των δικαστικών αίθουσών των Διοικητικών Δικαστηρίων της Θεσσαλονίκης.

Συγκεκριμένως, τό Συμβούλιο τής Έπικρατείας μέ τήν έν λόγω Απόφασή του, μεταξύ άλλων, έκρινε ότι ή κρινόμενη αίτηση τών αίτούντων, είναι άπορριπτέα ως άπαραδέκτη, διότι ή προσβαλλόμενη Απόφαση τής Έπιτροπής Διοίκησης και Διαχείρισης τών Διοικητικών Δικαστηρίων Θεσσαλονίκης, ως πράξη Δικαστικής Αρχής, άπαραδέκτως προσβάλλεται μέ αίτηση άκυρώσεως και διότι οὔτοι (οι αίτούντες) δέν προσεκόμισαν προαποδεικτικώς στοιχεΐα άποδεικνύοντα τήν ιδιότητά των ως δικηγόρων και μελών πολιτικού Κόμματος, πού νά στηρίζουν τό έννομο συμφέρον τους για τήν άσκηση τής κρινόμενης αίτήσεώς τους.

Έπίσης, άπερρίφθη και ό ίσχυρισμός τών αίτούντων, ότι τήν κατ' ουσίαν έξέταση τής αίτήσεώς τους επέβαλλε τό άρθρο 6 παρ. 1 τής Ε.Σ.Δ.Α., καθ' όσον οὔτοι δέν προσδιορίζουν τά «άστικής φύσεως» δικαιώματα και ύποχρεώσεις τους, κατά τήν έννοια τής άνωτέρω διατάξεως, τά όποΐα θίγονται άπό τήν προσβαλλόμενη πράξη ή τίς «κατηγορίες ποινικής φύσεως», πού άφορά ή ένδικη πράξη, όπως άπαιτείται για νά τύχη έφαρμογής τό άρθρο 6 παρ. 1 τής Ε.Σ.Δ.Α.

Σημειωτέον ότι τό Εύρωπαϊκό Δικαστήριο τών Δικαιωμάτων του Άνθρώπου (Ε.Σ.Δ.Α.) μέ τήν Απόφαση τής 18ης Μαρτίου 2011 του Τμήματος του Εύρείας Συνθέσεως, έδέχθη είδικώτερα ότι άποφασίζοντας οι άρμόδιες έθνικές Αρχές νά διατηρήσουν τόν Έσταυρωμένο στις αίθουσες διδασκαλίας τών δημοσίων σχολείων, στά όποΐα φοιτούσαν τά τέκνα τής προσφεύγουσας Lautsi, ένήργησαν έντός τών όρίων του περιθωρίου έκτιμήσεως πού παραχωρείται στό Κράτος, στά πλαίσια τής ύποχρεώσεώς του νά σέβεται, κατά τήν άσκηση τών καθηκόντων πού άναλαμβάνει έν σχέσει μέ τήν έκπαίδευση και τήν διδασκαλία, τό δικαίωμα τών γονέων νά διασφαλίζουν τήν έν λόγω έκπαίδευση και διδασκαλία, σύμφωνα μέ τίς θρησκευτικές και φιλοσοφικές τους πεποιθήσεις και ότι, συνεπώς, δέν ύπήρξε παράβαση τών διατάξεων του άρθρου 2 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου τής Ε.Σ.Δ.Α. (Ν.Δ. 53/1974, ΦΕΚ Α' 256) σέ συνδυασμό μέ τό άρθρο 9 τής Συμβάσεως (περί του δικαιώματος τών γονέων νά έξασφαλίζουν τήν μόρφωση και εκπαίδευση τών τέκνων τους, σύμφωνα μέ τίς θρησκευτικές και φιλοσοφικές πεποιθήσεις τους και περί τής έλευθερίας τής σκέψης, συνείδησης και θρησκείας, άντιστοίχως), καθώς και του άρθρου 14 τής Ε.Σ.Δ.Α. περί άπαγορεύσεως τών διακρίσεων.

Στήν έν λόγω ύπόθεση, ήσκησε παρέμβαση ύπέρ του κύρου τής προσβαλλομένης πράξεως ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ.κ. Σεραφείμ, έν όψει του ένδιαφέροντός του ως Έπισκόπου τής Έκκλησίας τής Ελλάδος για τήν διατήρηση τών θρησκευτικών συμβόλων στις αίθουσες τών Δικαστηρίων, όπως είχαν είσαχθει κατά τήν πρώτη μεταπελευθερωτική περίοδο (1828-1833).

Τήν παρέμβαση του Μητροπολίτου Πειραιώς, ή όποία και έγινε δεκτή, ύποστήριξε ό πληρεξούσιος δικηγόρος του, Δρ. Κωνσταντίνος Χιώλος.

Αναδημοσίευση από τήν έφημερίδα «ΠΡΟΟΔΟΣ», 2-10-13

Δ Ε Λ Τ Ι Ο Τ Υ Π Ο Υ

Συνεδρίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
τῆς 18ης Ὀκτωβρίου 2013

Συνήλθε τὴν Παρασκευή, 18 Ὀκτωβρίου, σὲ τέταρτη τακτικὴ Συνεδρία ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, στὴν Αἴθουσα Συνεδριῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

Μετὰ τὴν προσευχὴ ἔγινε ἡ ψηφοφορία γιὰ τὴν ἐγγραφή τῶν ὑποψηφίων στὸν Κατάλογο «Τῶν πρὸς Ἀρχιερατίαν Ἐκλογίμων». Κατόπιν ἄρχισε ἡ ψηφοφορία περὶ τοῦ τρόπου πληρώσεως τῆς κενῆς Μητροπολιτικῆς Ἑδρας Ἀργολίδος. Ἐπὶ ψηφισάντων 78, ἡ πρόταση δι' ἐκλογῆς ἔλαβε 69 ψήφους καὶ ἡ πρόταση διὰ καταστάσεως 9 ψήφους. Ἔτσι ἡ Ἱεραρχία ἀπεφάνθη ὑπὲρ τῆς πληρώσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀργολίδος δι' ἐκλογῆς. Γιὰ τὴν κατάρτιση τοῦ τριπροσώπου ἐπὶ συνόλου 78 ψηφισάντων ἔλαβαν:

1. Ἀρχιμανδρίτης Νεκτάριος Ἀντωνόπουλος, ψήφους 55.
2. Ἐπίσκοπος Ἐπιδαύρου Καλλίνικος, ψήφους 45.
3. Ἀρχιμανδρίτης Κωνσταντῖνος Γιακουμάκης, ψήφους 9.

Εὐρέθη καὶ 1 ἄκυρη ψήφος.

Ἐπὶ τῆς δευτέρας ψηφοφορίας, καὶ γενομένης τῆς διαλογῆς τῶν ψήφων, ἀνεδείχθη Μητροπολίτης Ἀργολίδος ὁ Πανοσιολογιώτατος

Ἀρχιμανδρίτης κ. Νεκτάριος Ἀντωνόπουλος, μὲ 55 ψήφους, ἐπὶ συνόλου 78 ψηφισάντων, ἐνῶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἐπιδαύρου κ. Καλλίνικος ἔλαβε 22 καὶ εὐρέθη 1 λευκὴ ψήφος.

Μετὰ τὴν ὀλοκλήρωση τῶν Ψηφοφοριῶν, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, συνέχισε τίς ἐργασίες της, κατὰ τὴν Ἡμερησίαν Διάταξη καὶ ἀσχολήθηκε μὲ τὴν ψήφιση Κανονισμῶν καὶ περάτωσε τίς ἐργασίες Της.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Συνεδριάσεως, ἀκολούθησε τὸ Μικρὸ Μήνυμα τοῦ νεοεκλεγέντος Μητροπολίτου.

Ἐπειτα καὶ κατὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Τάξιν, ὁ ἐψηφισμένος Μητροπολίτης Ἀργολίδος κ. Νεκτάριος, ἔδωσε τὸ Μέγα Μήνυμα ἐντὸς τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πετράκη, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν Ἱεραρχῶν, Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν χριστιανῶν.

Μὲ μεγαλοπρέπεια καὶ λαμπρότητα τελέστηκε τὴν Κυριακὴν 20 Ὀκτωβρίου 2013 ἡ χειροτονία τοῦ νέου ἐψηφισμένου Ἀργολίδος Νεκταρίου Ἀντωνόπουλου στὸν Ἱερό Μητροπολιτικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου στὴν Ἀθήνα.

*Ἡ Ἐπιτροπὴ Τύπου
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας*

Τό βιογραφικὸ τοῦ νέου Μητροπολίτη Ἀργολίδος

Γεννήθηκε τὸ 1952 στὸ Μαρούσι. Εἶναι πτυχιούχος τῆς Ἀνωτέρας Ἱερατικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Μετὰ τὴ στρατιωτικὴ του θητεία ἐκάρη μοναχὸς καὶ χειροτονήθηκε διάκονος στὴν Κέρκυρα τὸ 1976 ἀπὸ τὸν μακαριστὸ Μητροπολίτη Κερκύρας καὶ Παξῶν Πολύκαρπο. Τὸ 1977 ἐγκαταβίωσε στὴν Ἱερά Μονὴ Μεταμορφώσεως Σωτῆρος Σαγματᾶ. Τὸ 1983 χειροτονήθηκε πρεσβύτερος ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Θηβῶν καὶ Λεβαδείας καὶ νῦν

Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμο. Διακόνησε στὴν Ἱερά Μητρόπολιν Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ὡς ἱεροκέρυκας καὶ ὑπεύθυνος τοῦ τομέα νεότητος. Τὸ 1991 μετὰ τὴν παραίτησιν, γιὰ λόγους ἀσθενείας, τοῦ μακαριστοῦ καθηγουμένου Ἀρχιμ. Νικοδήμου Μπανταλούκα ἐξελέγη ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σαγματᾶ. Συνέγραψε πλῆθος βιβλίων ποιμαντικοῦ περιεχομένου. Μητροπολίτης Ἀργολίδος ἐξελέγη τὴν 18.10.2013 ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ΠΡΑΞΙΣ ΕΠΙ ΚΑΘΙΕΡΩΣΕΙ ΚΑΘΕΔΡΙΚΟΥ ΝΑΟΥ

ΘΕΟΛΟΓΟΣ

ΧΑΡΙΤΙ ΘΕΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΤΗΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ
ΥΠΕΡΤΙΜΟΣ ΚΑΙ ΕΞΑΡΧΟΣ ΠΑΣΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Ἀρχαῖον ἔθος ἐστὶν ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς τὸν Ἐπίσκοπον ἐκάστης παροικίας εὐθετίζειν καὶ διοικεῖν τὰ τῆς λαχούσης αὐτῷ Ἐπαρχίας θέματα πρὸς Δόξαν Θεοῦ, σωτηρίαν καὶ οἰκοδομὴν τοῦ χριστωνύμου λαοῦ, εὐταξίαν τε καὶ κόσμον τοῦ κυριακοῦ σώματος.

Ἐπειδὴ περ καὶ ὁ κατὰ τὴν μεγαλύνυμον πόλιν τῶν Σερρῶν θεῖος καὶ περικαλλὴς Ναός τῶν καλλινίκων Μεγαλομαρτύρων Θεοδώρων, ὁ τῇ πολιᾷ χριστιανικῇ ἀρχαιότητι ἐστεφανωμένος καὶ θεία δόξη καὶ ἀγιασμῷ ἀναφαιρέτῳ καταλαμπανόμενος καὶ πεπληρωμένος, ὑπάρχων δέ καὶ φημιζόμενος, ἀρχήθεν ὡς ἡ φωτοφόρος καὶ πάνσεπτος Καθέδρα τῶν κατὰ καιρούς προκαθημένων τοῦ Ἱεροῦ Συνθρόνου τῆς Ἁγίας Συνεκλεκτῆς τῶν Σερρῶν,

Ἔδοξε κάμοι, τῷ ἐλαχίστῳ ἐν Ἐπισκόποις Θεολόγῳ,

τῷ χάριτι Θεοῦ καὶ ψήφοις κανονικαῖς κατασταθέντι εἰς Ποιμένα καὶ Ἐπίσκοπον τῆς Ἁγιωτάτης ταύτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπαρχίας

ὅτι καλόν καὶ πρέπον ἐστί,

συνφδὰ καὶ τῇ παλαιφάτῳ Ἐκκλησιαστικῇ Πράξει, τὸν Πανίερον καὶ Πανσεβάσμιον Ναόν τῶν ἐπ' ὀνόματι τῶν Θεῶν Θεοδώρων ἐν τῇ θαυμασίᾳ μεγαλουπόλει τῶν Σερρῶν ἀπὸ αἰῶνων πολλῶν ἐγερθέντα, φωτὶ δέ ἀνεσπέρῳ καὶ αἰδίῳ καταυγασθέντα καὶ τῇ τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐπισκιάσει ἀναδειχθέντα σκὴνωμα θεῖον τῆς Δόξης τῆς Τρισαφαοῦς Θεότητος καὶ λιμένα σωτηρίας,

**ἀνακηρύξαι ὡς τὸν Καθεδρὸν Ναόν
τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Σερρῶν καὶ Νιγρίτης**

καὶ ὡς τοιοῦτον ἐφεξῆς καὶ ἕως συντελείας τοῦ αἰῶνος γνωρίζεσθαι καὶ τιμᾶσθαι ὑπὸ πάντων.

Ἐν δέ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς ὀρίζομεν μεγαλύνεσθαι τοῦτον ὡς τὴν Πανίερον Καθέδραν τοῦ κατὰ καιρούς Ποιμένος τῶν Σερρῶν καὶ τὰ προνόμια διασώζειν ὅσα αὐτῷ ἐπιδαφιλεύσομεν κατ' ἰδίαν ἡμῶν προαίρεσιν καὶ βούλησιν.

Τῷ δέ Τρισαγίῳ Θεῷ, τῷ Σωτῆρι πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς, τῷ ἐν τοῖς ἀγίοις Αὐτοῦ ἐπαναπαυομένῳ, Δόξα, Τιμὴ καὶ Προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ἐν τῇ περιφήμῳ πόλει τῶν Σερρῶν, ἔτει σωτηρίῳ 2013, μηνός Ὀκτωβρίου 6η, ἐν τῇ τοῦ Κυρίου ἡμέρα.

Διάπυρος πρὸς Θεόν εὐχέτης

† Ο ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΕΡΙ ΚΑΘΙΕΡΩΣΕΩΣ ΩΣ ΚΑΘΕΔΡΙΚΟΥ ΝΑΟΥ
ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ ΣΕΡΡΩΝ

Πρός

τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτη Σερρών καί Νιγρίτης κ.κ. Θεολόγον

Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,

Μετά πλείστης εὐφροσύνης ἐγενόμεθα κοινω-
νοί, διά τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1083/9.10.2013 ὑμετέρου
ἐγγράφου, τῆς ἀγαθῆς ἀποφάσεως ὑμῶν ὅπως, διά
τῆς ὑπ' ἀριθμ. 104 Πράξεως καί διά λόγους
ἐκκλησιολογικούς καί ἱστορικούς, ἀνακηρύξητε καί
καθιερώσητε τόν πάλαι μέν μητροπολιτικόν καί
προσκυνηματικόν, ἱστορικόν καί πανίερον Ναόν
τῶν Θείων, Ἀγίων καί καλλινίκων Μεγαλομαρ-
τύρων Θεοδώρων ὡς Καθεδρικόν Ναόν τῆς καθ'
ὑμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Συγχαίροντες οὖν ὑμῖν
διά τήν ἐξόχως σημαντικήν ταύτην πρωτοβουλίαν,
ἣτις ἐπαξίως τιμᾷ τήν μακράν ἱστορίαν τῆς καθ'
ἡμᾶς τοπικῆς Ἐκκλησίας, θερμῶς εὐχόμεθα ὅπως
Κύριος ὁ Θεός, τῇ πανσθενουργῷ Χάριτι Αὐτοῦ
καί τῇ μεσιτείᾳ τῶν Ἀγίων Του Θεοδώρων, δια-
φυλάξη μέν κραταιόν καί ἀκλόνητον τοῦτον τόν
ἀπό τοῦ βου αἰῶνος περικαλλῆ Ναόν, τόν «τῇ πο-
λιᾷ χριστιανικῇ ἀρχαιότητι ἐστεφανωμένον καί
θεῖα δόξη καί ἀγιασμῷ ἀναφαιρέτῳ καταλαμ-
πόμενον καί πεπληρωμένον», δικαίωσῃ δέ καί συ-
νοδεύσῃ τήν εὐλαβῆ ἀπόφασιν τῆς ὑμετέρας Σε-
βασμιότητος διά τῶν δαφιλῶν καί σωτηρίων
αὐτοῦ δωρημάτων, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ πληρώματος
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρών καί τῆς Νιγρίτης, κατά
τόν ψαλμικόν στίχον ὅτι οἱ «πεφυτευμένοι ἐν τῷ
οἴκῳ Κυρίου καί ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ ἐξαν-
θήσουσιν» καί τό πατρικόν λόγιον τοῦ ἀγίου Γερ-
μανοῦ ὅτι «Ἐκκλησία ἐστίν ἐπίγειος οὐρανός ἐν
ᾗ ὁ ἐπουράνιος Θεός ἐνοικεῖ καί ἐμπεριπατεῖ,
ἀντιτυπούσα τήν σταύρωσιν καί τήν ταφήν καί τήν
ἀνάστασιν Χριστοῦ, δεδοξασμένη ὑπέρ τήν σκη-
νήν τοῦ μαρτυρίου τοῦ Μωσέως... ἐν ἀποστόλοις
θεμελιωθεῖσα, ἐν προφήταις προκηρυχθεῖσα, ἐν
ἱεράρχαις κατακοσμηθεῖσα καί ἐν μάρτυσι τε-
λειωθεῖσα καί ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτῶν λειψάνοις».

Καί ὄντως ἐν αὐτῷ ὁ ἐν Τριάδι Θεός παρίστα-
ται καί σὺν Αὐτῷ οἱ πιστοί, ἐν πνεύματι ἀδελφικῆς

ἀγάπης, συμπνοίας, ὁμονοίας, εὐσεβείας, ταπει-
νώσεως καί μετανοίας προσέρχονται ἵνα λα-
τρεύσουν Αὐτόν, ἵνα ἐπιζητήσουν τήν βοήθειάν
Του καί ἵνα τιμήσουν τοὺς μάρτυρας τῆς πίστε-
ως καί πάντας ἐκείνους οἵτινες ἐπὶ γῆς ὑπηρέτη-
σαν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί εἰργάσθησαν τά ἔργα
τῆς ἀγάπης.

Ὁ περίφημος καί περικαλλής, τανῦν Καθεδρι-
κός, Ναός τῶν Ἀγίων Θεοδώρων ἔστη καί δια-
χρονικῶς τό νοητόν θεμέλιον καί ἀπτόν κέντρον
τῆς εὐλογημένης ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος τῶν
Σερρών. Ἀληθινός θησαυρός διά τήν Ἐκκλησίαν
ἡμῶν, συνιστᾷ σταθεράν πηγὴν δυνάμεως καί
ἐμπνεύσεως, χώρον αὐτοσυγκεντρώσεως καί
ἀγιασμοῦ. Φέρει ἐπ' αὐτοῦ κεχαραγμένην τήν
ἱστορικὴν πορείαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἀπό τῶν
παλαιοχριστιανικῶν αἰῶνων. Συγκαταλέγεται
εἰς τά ἀριστουργήματα τῆς ὀψίμου βυζαντινῆς τέ-
χνης καί ἵσταται ἀσάλευτος παρά τὰς βιαίας δο-
κιμασίας ἃς ὑπέστη ὁ γλυπτός καί ψηφιδωτός
αὐτοῦ διάκοσμος, χάρις εἰς τήν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ
καί τήν φροντίδα, τοὺς ἀγῶνας, τήν ἀγάπην καί
τήν εὐσέβειαν τῶν Σερραίων.

Ὅθεν, ἐκ προσώπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς
Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἀσμένως συγχαίρομεν ὑμῖν καί
εὐχόμεθα ὅπως μέν τό πανίερον τοῦτον κτίσμα,
ὡς καινός ἀσκός πλήρης οἴνου νέου, ἀνακαινι-
σθήσεται συνωδᾷ τό ψαλμικόν, «ὡς ἀετοῦ ἢ νε-
ότης», ὡς δ' ἐπίγειος καί εὐκλεῆς οἶκος τοῦ ζώντος
Θεοῦ καί τῶν καλλινίκων Αὐτοῦ ἀγίων μαρτύρων,
εἰς δαφίλειαν τῶν τιμίων Αὐτοῦ δωρεῶν, καταστῆ
ἀδιαλείπτως καταφυγὴ καί θεμέλιον τῆς καθ' ὑμᾶς
Ἱερᾶς Μητροπόλεως, κοσμηθησόμενος διά πλεί-
στων εὐσήμεων καί μεγίστων ἱερουργιῶν, θείων συ-
νάξεων καί ἀξίων ἔργων.

Ἐπί δέ τούτοις, κατασπαζόμενοι τήν ὑμετέραν
Σεβασμιότητα ἐν Κυρίῳ διατελοῦμεν μετ' ἀγά-
πης.

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ Β, ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Τοῦ Δημητρίου Γιαγλιῆ
τ. σχολ. συμβούλου φιλολόγων

Β' ΜΕΡΟΣ

ἡ συγγνώμη στήν Ἁγ. Γραφή καί τήν Ὁρθόδοξη Χριστιανική Παράδοση*

Ἡ πρόκληση ἀδικίας πρὸς κάποιον πρόσωπο ἔχει συνήθως ὡς ἀποτέλεσμα, ἀπό τήν πλευρά τοῦ ἀδικηθέντος, νά ἐκδηλωθεῖ θυμός, ὀργή, μίσος καί μερικές φορές ἐπιθυμία γιά ἀντεκδίκηση. Ὅσο σκέφτεται τήν ἀντεκδίκηση, πέφτει σέ κατάσταση μόνιμης πικρίας καί πόνου. Γενικά ἡ μνησικακία του τόν βασανίζει καί τόν ἐξουθενώνει. Γιά τούς λόγους αὐτούς καί διότι στίς ἀνθρώπινες σχέσεις, κατὰ τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, πρέπει νά ἐπικρατεῖ ἡ ἀρμονική συνεργασία, ἡ πολυπόθητη εἰρήνη καί ἡ ἔμπρακτη ἀγάπη, στήν Ἁγ. Γραφή δίνονται προτροπές, ὥστε τελικά νά ὑπάρχει καί ἐπικρατεῖ στίς ἀνθρώπινες συγκρούσεις ἡ λυτρωτική συγγνώμη καί ἡ εἰρηνεύουσα συγχώρηση.

Στήν Π. Διαθήκη μπορεῖ κανεῖς νά βρεῖ πολλά χωρία, πού προτρέπουν νά μή μισοῦμε καί νά μή μνησικακοῦμε. «*Οὐ μισήσεις τόν ἀδελφόν σου*», διαβάζουμε στό Λευιτικό. Καί σέ ἄλλο χωρίο: «*Κακίαν ἕκαστος τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ μή μνησικακείτω ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν*». Μήν κρατᾶτε μέσα στίς καρδιές σας τό

κακό, πού τυχόν σᾶς ἔκανε κάποιος ἀδελφός σας. Καί συνιστᾶται ἡ ὁδός τῆς συγγνώμης καί τῆς ἀγάπης, γιά νά μήν ὑπάρξουν τά δυσάρεστα γιά τήν ψυχή ἀποτελέσματα, πού προαναφέρθηκαν.

Στήν Κ. Διαθήκη ἡ ἔννοια τῆς ἀγάπης ἐκπορεύεται ἀπό ὁλόκληρη τήν ἀνθρώπινη ὑπαρξη. Στήν ἔμπρακτη ἐκδήλωση τῆς ἀγάπης συμμετέχει τό γνωστικό, τό θυμικό καί τό βουλητικό μέρος τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης. Τό ἴδιο πρέπει νά ἔχουμε καί στή διαδικασία τῆς συγγνώμης καί τῆς συγχώρησης: Νά συμμετέχει ὁλόκληρος ὁ ἄνθρωπος. Στήν Κ. Διαθήκη καί στήν ὀρθόδοξη ἐν γένει παράδοση ἡ συγχώρηση ἢ ἀλλιῶς ἡ ἄφεση, ἡ χάρη, ἡ μακροθυμία, ἡ ἀνοχή - ἔννοιες σχεδόν ταυτόσημες - εἶναι χρέος ἠθικό. Ἄν ἀκόμη σκεφτεῖ κανεῖς ὅτι καί αὐτός, πού συγχωρεῖ, ζητᾶ ταυτόχρονα συγχώρηση ἀπό τό Θεό γιά τίς δικές του ἀμαρτίες, τότε ἡ συγχώρηση τοῦ φταιχτη ἀπό μᾶς εἶναι καί πράξη δικαιοσύνης. «*Ἄφες ἡμῖν τά ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν*». Ἄς θυμηθοῦμε ἀκόμη τήν

* Τό Β' μέρος τῆς διάλεξης πού δόθηκε ἀπό τόν κ. Δημ. Γιαγλιῆ στήν Χριστιανική Ἑστία Σερρών στίς 11 Ἀπριλίου 2013

παραβολή τοῦ ἄσπλαχνου ὀφειλέτη δούλου (Κατά Ματθαῖον ΙΗ΄ 23) πού, ἐνῶ ὁ Κύριός του τοῦ χάρισε ὀλόκληρο τό τεράστιο χρέος του, ὁ ἴδιος δέ χάρισε τό ἐλάχιστο χρέος στό σύνδουλό του. Γι' αὐτό καί δέχθηκε τή δίκαιη τιμωρία ἀπό τόν Κύριό του.

Ἐπίσης στό κατά Ματθαῖον (κεφ. ΙΗ΄ στ. 21) διαβάζουμε: «Τότε προσελθὼν αὐτῷ ὁ Πέτρος εἶπε· Κύριε, ποσάκις ἀμαρτήσῃ εἰς ἐμέ ὁ ἀδελφός μου καί ἀφήσω (συγχωρήσω) αὐτῷ; ἕως ἐπτάκις; Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· οὐ λέγω σοι ἕως ἐπτάκις, ἀλλά ἕως ἑβδομηκοντάκις ἐπτά». Ἡ συγχώρηση, ὅταν χρωματίζεται ἀπό τήν ἀγάπη, δέν ἔχει ὅρια. Τό συμβολικό «ἑβδομηκοντάκις ἐπτά» σημαίνει ἀναρίθμητες φορές, συνεχῶς καί ἀδιαλείπτως.

Ἐξάλλου γιά τούς πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ἡ ἀσυγχωρησία καί ἡ μνησικακία εἶναι πάθη τῆς ψυχῆς καί ὡς τέτοια ἐπιβάλλεται νά υπάρξει κάποια θεραπεία. Ὡς ἀποτελεσματική θεραπεία προτείνουν νά επικρατήσει μέ λόγια καί μέ ἔργα ἡ ἀρετή τῆς ἀγάπης. Καί ἐπειδή πηγὴ τῶν παθῶν εἶναι ὁ ἐγωϊσμός, προτείνεται νά καταβληθεῖ κάθε δυνατὴ προσπάθεια καί νά γίνει συνεχῆς ἀγώνας κατά τοῦ ἐγωϊσμοῦ. Ὄταν χτυπηθεῖ ἀποτελεσματικά ὁ ἐγωϊσμός, τότε ὁ ἀδικημένος μπορεῖ ἀντικειμενικότερα νά ἀναλογισθεῖ τό γενικότερο πλαίσιο τῶν δεδομένων, πού ὀδήγησαν τόν φταίχτη στήν ἀδικη συμπεριφορά. Θά σκεφθεῖ, γιά παράδειγμα, τό ἀρνητικό περιβάλλον, στό ὁποῖον βρέθηκε ὁ φταίχτης, τίς οικονομικές του ἐνδεχομένως δυσκολίες, τίς ἐπαγγελματικές του ἀντιξοότητες, τά οἰκογενειακά του προβλήματα. Τότε θά ὑποχωρήσει ὁ θυμός καί τό μίσος καί τή θέση τους θά πάρει ἡ συμπάθεια, ἡ μακροθυμία καί στό τέλος ἡ ἀγάπη μέ τή συγχώρηση.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μᾶς προσφέρει καί ἕναν πῖο συγκεκριμένο τρόπο ἀπομάκρυνσης τοῦ μίσους. «Ὅταν, λέει, ἴδῃς τόν ἐχθρό σου καί σοῦ ἔρθουν στό νοῦ ὅσα δυσάρεστα ἄκουσες ἢ ἔπαθες ἀπό αὐτόν, κάνε μιὰ προσπάθεια νά τά ξεχάσεις ὅλα αὐτά καί νά

συγκεντρώσεις τήν προσοχή σου στό ἄν κάτι καλό καί ὠφέλιμο σοῦ εἶπε ἢ σοῦ ἔκανε κατά τό παρελθόν. Ἄν τά καλά αὐτά φέρνεις συχνά στό νοῦ σου, θά κατορθώσεις νά ἀποβάλλεις τό πάθος τῆς ἐχθρας».

Καί ἐρχόμαστε στό δεύτερο εἶδος τῆς συγγνώμης, πού δέν παραχωρεῖ ὁ ἄνθρωπος, ἀλλά τή ζητάει ἀπό τούς ἄλλους.

Ἡ ζήτησις συγγνώμης τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν συνάνθρωπο καί ἡ συμφιλίωση μαζί του συνδέεται στήν Κ. Διαθήκη μέ τό θέμα τῆς προσευχῆς, μέ τό ἐάν δηλαδή δέχεται ἢ ὄχι ὁ Θεός τήν προσευχή ἐκείνου, πού δέν εἶναι συμφιλιωμένος μέ τόν συνάνθρωπό του. Στό κατά Ματθαῖον (Κεφ. Ε΄, 23) διαβάζουμε: «Ἐάν οὖν προσφέρῃς τό δῶρον σου ἐπὶ τό θυσιαστήριον, κάκει μνησθῆς ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει τι κατά σοῦ, ἄφες ἐκεῖ τό δῶρον σου ἔμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου καί ὑπάγε πρῶτον διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου, καί τότε ἐλθὼν πρόσφερε τό δῶρον σου». **Συμπέρασμα:** Γιά νά γίνει δεκτὴ ἀπό τόν Θεό ἡ προσευχή μας, πρέπει πρῶτα νά συμφιλιωθοῦμε μέ τό πρόσωπο ἐκεῖνο, πού ξέρουμε ὅτι ἔχει κάποιο παράπονο, κάποια πικρία ἐναντίον μας, λόγω ἐνδεχομένως τῆς ἀπρεποῦς συμπεριφορᾶς μας. Στήν περίπτωση αὐτὴ χρέος τοῦ χριστιανοῦ εἶναι νά συνδιαλλαγῇ ζητώντας προφανῶς συγγνώμη.

Δέν ἀγνοοῦμε ὅτι σέ μιὰ διένεξη, σέ μιὰ σύγκρουση ὑπάρχουν πάντα δύο πλευρές πού συγκρούονται. Δέν εἶναι πάντα δίκαιο, οὔτε ἀντικειμενικά σωστό νά ποῦμε ὅτι φταίχτης εἶναι μόνο ὁ ἄλλος. Μόνο ὁ Θεός, ὡς δίκαιος κριτής, γνωρίζει ὅλη τήν ἀλήθεια. Σ' αὐτές τίς περιπτώσεις ποιός εἶναι ὁ θύτης καί ποιός τό θύμα; ποιός θά ζητήσῃ πρῶτος συγγνώμη; Πάνω στήν περίπτωση ἔχει κάτι νά μᾶς προτείνει καί πάλι ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, πού ἔγραψε: «Ἄν περιμένεις νά ἔρθῃ πρῶτος ὁ ἀντίπαλός σου νά σοῦ ζητήσῃ συγγνώμη, δέν θά ἔχῃς σοβαρό κέρδος, γιατί πρόσλαβε καί ἄρπαξε τό βραβεῖο ἐκεῖνος μέ τό νά ἔρθῃ πρῶτος καί ἔτσι μετέφερε στόν ἑαυτό του ὅλη τήν εὐλογία, πού φέρνει ἡ ταπείνωση καί

ἡ ἀγάπη». Αὐτός, πού πρῶτος ζητᾶ συγγνώμη, φαίνεται ἀνώτερος, γιατί κατορθώνει νά νικήσει τό πάθος τοῦ ἐγωῖσμοῦ.

Ἐξάλλου ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής φτάνει στό σημεῖο νά γράφει καί νά ἰσχυρίζεται ὅτι, ὅταν τό πρόσωπο πού ἀδικεῖ, ὁ θύτης, δέν ἐκδηλώσει διάθεση μεταμέλειας, ἀκόμη καί τότε τό πρόσωπο πού ἀδικήθηκε, τό θύμα, πρέπει νά δείξει διάθεση συμφιλίωσης, ζητώντας ὁ ἴδιος συγγνώμη, θεωρώντας τόν ἑαυτό του, ὡς ἓνα βαθμό, ὑπεύθυνο γιά τήν ὅλη κατάσταση καί γιά τό κακό ἀκόμη πού ὑπέστη. Ἐξάλλου κατά τόν Ἀγάπιο Λάνδο, τόν συγγραφέα τοῦ βιβλίου «Ἀμαρτωλῶν Σωτηρία», ὁ Θεός μᾶς στέλνει κάποιες δοκιμασίες μέσω ἀνθρώπων πού μᾶς ἀδικοῦν, μᾶς συκοφαντοῦν, μᾶς προσβάλλουν. Τί πρέπει, λοιπόν, νά κάνουμε στίς περιπτώσεις αὐτές; Κατά τόν προμνημονευθέντα μοναχό, συγχωροῦμε τούς ἀνθρώπους αὐτούς καί ἐάν ἔχουμε τήν ψυχική εὐαισθησία καί δύναμη – ἐδῶ βέβαια φτάνουμε τά ὅρια τῆς ἀγιότητας – τούς εὐχαριστοῦμε κιόλας, διότι γίνονται τά ὄργανα, μέσω τῶν ὁποίων εἶναι δυνατόν νά ὀδηγηθοῦμε στήν ἐπίγνωση τῆς σμικρότητάς μας καί τῆς ἐξάρτησής μας ἀπό τόν Θεό. Καί μέ τόν τρόπο αὐτόν μᾶς ὀδηγεῖ ὁ Θεός στήν ἀγιότητα, στήν τελείωση καί στή σωτηρία.

Θά μπορούσε ὡστόσο νά ἰσχυρισθεῖ κάποιος ὅτι ὅλα αὐτά εἶναι πολύ δύσκολα. Δέν ἀντιλέγω. Εἶναι πράγματι δύσκολη καί τεθλιμμένη ἡ ὁδός «ἡ ἄγουσα εἰς τήν ζωήν». Δύ-

σκολο εἶναι ἀκόμη νά εἰπωθεῖ καί ἡ ἀπλή φράση: «Ζητῶ συγγνώμη γιά τήν συμπεριφορά μου», γιατί αὐτό ἀπαιτεῖ ταπεινωση, πού πρέπει νά συνοδευτεῖ μέ ἔμπρακτη ἀγάπη. Συνισταμένη σέ ὅλα αὐτά εἶναι ἡ ταπεινωση. Χωρίς αὐτήν ἡ συγγνώμη εἶναι τυπική. Ὅμως ποιᾶ ἀξία μπορεῖ νά ἔχει ἀπέναντι στό Θεό καί στούς συνανθρώπους μας μιά τυπική συγγνώμη, πού δέν προέρχεται ἀπό τή βαθιά συναίσθηση τῆς κακότητάς μας, πού δέν ἀπορρέει ἀπό τή σταθερή ἀπόφαση νά μὴν ξανακάνουμε τήν ἀμαρτία ἢ τό κακό στό συνάνθρωπο; Μπορεῖ ἄραγε νά ἔχει ἔστω καί μικρή ἀξία ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων μιά συγγνώμη, πού δέν βγαίνει ἀπό τήν ταπεινή παραδοχή τῶν λαθῶν μας;

Ἀνακεφαλαιώνοντας ἐπιγραμματικά θά τονίσω ὅτι σύμφωνα μέ τήν Ἀγ. Γραφή καί τήν ὀρθόδοξη χριστιανική παράδοση ἡ συγχωρητικότητα πρέπει νά εἶναι ἓνα ἀπό τά βασικά γνωρίσματα τοῦ πιστοῦ. Ὡς συγχώρηση θά προσφέρεται σέ ἐκείνους πού τόν βλάπτουν. Ὡς συγγνώμη θά ζητιέται ἀπό ἐκείνους, πού ὁ ἴδιος ἔτυχε νά βλάψει. Καί τότε θά ἔχουμε τό θαῦμα νά θεραπεύεται καί νά γαληνεύει ἡ ψυχή, καί ὅταν πληγώνεται ἀπό τόν ἄλλον, ἀλλά καί ὅταν πληγώνει τόν ἄλλον. Προϋπόθεση, γιά νά καταστεῖ δυνατόν νά γίνονται αὐτά, εἶναι ἡ ὑπαρξη μεταστροφῆς τοῦ φρονήματος τοῦ ἀνθρώπου καί ἡ μεταλλαγή τοῦ ἐγωισμοῦ στήν ἀρετή τῆς ταπεινοφροσύνης καί τῆς ἀγάπης.

Άπό τίς ἐπίκαιρες ἔρευνες τοῦ Ι.Ε.Θ.Π.

Ἡ ἀπελευθέρωση τῆς Μακεδονίας ἀπό τόν ὀθωμανικό ζυγό Ἡ διαίωνιση τῆς ἱστορικῆς μνήμης τοῦ 1912-1913

Ἄθαν. Ἄν. Ἀγγελολοπούλου,
Καθηγητοῦ Παν/μίου, Προέδρου Ι.Ε.Θ.Π.

Λαμπρές ἐκδηλώσεις, ἀξιέπαινου περιεχομένου, ἔλαβαν χώρα, τό 2012-2013, σ' ὅλη τήν Μακεδονία πρός ἔξαρση τῶν ἡρωϊκῶν ἐκείνων γεγονότων. Αὐτά ἔφεραν «τό ποθούμενο» τοῦ Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ. Ἦταν ἡ ἀπελευθέρωση τῆς Μακεδονίας πέραν αὐτῆς, τῆς Ἡπείρου, τῶν Νήσων τοῦ Αἰγαίου Πελάγους καί τῆς Θράκης μετέπειτα (τῶν ἀποκαλουμένων «Νέα Ἑλλάδα» ἢ «Νέες Χῶρες») ἀπό τόν τυραννικό ὀθωμανικό ζυγό. Ἐκπέμφθηκε τό προσῆκον μήνυμα «τοῖς ἀπανταχοῦ».

Ὁ χρόνος ὅμως, πανδαμάτωρ καθῶς εἶναι, θά ἀπωθήσει τήν αἴγλη τῶν ἐκδηλώσεων αὐτῶν, σιγά-σιγά, στό δικό του χρονοντούλαπο τῆς ἱστορίας. Θά περάσουν

αὐτές στήν λησμονιά, στή λήθη λόγω τῆς καθημερινότητας καί τῶν νέων προβλημάτων. Κάποιοι, μόνον, ἐρευνητές καί φιλόστοιχοι, θά ἀνατρέχουν στά γεγονότα αὐτά, ἀπό καιροῦ εἰς καιρόν, ὡς «αἰθεροβάμονες», «περιθωριακοί» καί «συντηρητικοί», στό πνεῦμα.

Ἡ ἐξέλιξη αὐτή, ἀναπόφευκτα, συνιστᾷ τήν πιο μεγάλη καί τήν πιο ἀνέξοδη ἐπιτυχία στίς ἀνθελληνικές θεωρίες καί πρακτικές τοῦ σήμερα καί τοῦ αὔριο. Ἐννοοῦμε τό νεοοθωμανικό θεώρημα καί πράγμα, πού ἀφορᾷ στήν Ἑλλάδα καί στήν βαλκανική ἐνδοχώρα της, στήν Νοτιοανατολική Εὐρώπη.

Τό θεώρημα καί πράγμα αὐτό ἀποβλέπει

στήν έπεξεργασία ενός άλλου «νεοοθωμανικού» πολιτισμού για ένα άλλο μέλλον στους λαούς της Χερσονήσου του Αΐμου, στά «Βαλκάνια» της όθωμανοκρατίας, πού άπετάχθη τό 1912-1913. Πολιτικοί Μέντορες του θεωρήματος τό δίδυμο Έρντογάν - Νταβούτογλου. Ήδη από τήν θεωρία πέρασαν καί στην πράξη σε πολιτικό επίπεδο, ως έχοντες έξουσία καί διαθέτοντες ικανό χρυσειό.

Έτσι άνακαινίσεις καί προβολές τζαμιών καί άλλων κτιρίων της περιόδου εκείνης, μέ τά άνάλογα μηνύματα, νεοοθωμανικού πολιτισμού, είναι συνεπείς προς τήν θεωρία πράξεις, σ' όλη τήν Χερσόνησο του Αΐμου, στην Νοτιοανατολική Εύρώπη, εύρύτερα. Έπακριβής έπιβεβαίωση του αξιώματος «**πράξις έστί θεωρίας έπίβασις**».

Σ' αυτά τά πλαίσια έντάσσεται διακηρυγμένη ή έπιθυμία παράδοσης στον ένεργό νεοοθωμανικό πολιτισμό του Φετιγιέ Τζαμί στην καρδιά της Αθήνας. Πρόσχημα ή ικανοποίηση των θρησκευτικών άναγκών των παρεπιδημούντων, παρανόμων τό πλεϊστον, μουσουλμάνων τό θρήσκευμα πολιτών, πού έρχονται στην Ελλάδα, έξωθούμενοι από τήν Τουρκία μέ έπιτρεπτά παράνομα κυκλώματα διακίνησης.

Τό Φετιγιέ Τζαμί για τους νεοοθωμανιστές είναι τό σύμβολο όθωμανικής κατακτησεως των Αθηνών, της σημερινής Πρωτεύουσας της Ελλάδος, τό 1430. Έπιθυμείται, λοιπόν, νεκρανάσταση του συμβόλου αυτού, μέ τό χρυσωμένο χάπι ενός μοντέρνου, μετριοπαθούς καί εύλήπτου πολιτισμού νεοοθωμανικού, πού νά διαχέεται, μέσω συμβόλων, από τό Σαράγεβο, προς Βορρά, μέχρι τήν Αθήνα, προς Νότο.

Έπιστημονικοί ύποστηρικτές καί έρμηνευτές της θεωρίας αυτής είναι, όπωςδήποτε, άναγκαίοι. Βρέθηκαν καί έπιστρατεύθηκαν κάποιοι Καθηγητές Ιστορίας καί ιδρύθηκαν ειδικά έρευνητικά ιδρύματα.

Προηγείται ό γνωστός μας ΥΠΕΕ της Τουρκίας Καθηγητής Άχμέτ Νταβούτογλου, μέ τό βιβλίο του, «*Τό Στρατηγικό Βάθος*». Έπικεφαλής, ό γνωστός μας Μάρκ Μαζάουερ, Καθηγητής Ιστορίας στο Παν/μιο Κολούμπια Ν. Υόρκης. Τό βιβλίο του, «*Θεσσαλονίκη, πόλη των φαντασμάτων*», είναι ή, διά της έπανερμηνείας των ιστορικών πηγών καί της βιβλιογραφίας, έπιβεβαίωση του νέου θεωρήματος σχεδιασμού καί έφαρμογής ενός άλλου νεοοθωμανικού μοντέλου ζωής, ως του μέλλοντος στην περιοχή μας. Στά πλαίσια, βέβαια, της πολιτικής περιφερειακής ήγεμονίας της νεοοθωμανικής Τουρκίας Έρντογάν - Νταβούτογλου.

Έ έκδοση της Έταιρείας Μακεδονικών Σπουδών, του 2013, «*Έ Θεσσαλονίκη καί τά φαντάσματα*», καί ύποτίτλους «*Νεο-Όθωμανοί στά Βαλκάνια*» καί «*Ένα άλλο παρελθόν για ένα άλλο μέλλον*» (συγγρ. Νικ. Μέρτζος, Πρόεδρος Ε.Μ.Σ.), δέν αφήνει τήν παραμικρή άμφιβολία για τά σχέδια καί τά πραττόμενα των δημιουργών καί έκφραστών της θεωρίας του Νεοοθωμανισμού.

Κάθε έλληνίδα καί κάθε έλληνας, προβληματιζόμενοι, έστω καί στοιχειωδώς, όχι μόνο για τά οικονομικά αλλά καί για τά μείζονα έθνικά της Πατρίδος, θά 'πρεπε νά διαβάσουν τό πλήρως ντοκουμενταρισμένο πόνημα αυτό των 23 μόλις σελίδων. Έδω ισχύει τό ρητό «*οὐκ έν τῷ πολλῷ τό εὖ*».

Ποιό είναι τό στοιχειώδες χρέος όλων μας, κατόπιν των άνωτέρων, προς διαίωνιση π.χ. της ιστορικής μνήμης του 1912-1913, ως άντιστάσεως στά νεοοθωμανικά σχέδια για μάς; Τό χρέος μας τό ύποδεικνύει τό γνωστό δίδυμο μέ τίς κορυφαίες πράξεις του. Μιά τέτοια είναι ή ίδρυση στην Κπολη του πρώτου πανοραμικού μουσείου της Τουρκίας, τό όποιο άφηγείται «*τήν ιστορία της κατάκτησης της Πόλης από τήν Όθωμανική Αυτοκρατορία, τό 1453*», ιδωμένη φυσικά μέσα από τήν τουρκική ματιά. Φέρει

τήν ἐπιγραφή ἀπ' ἔξω «PANORAMA 1453».

Ἐγκαινιάσθηκε τὸν Φεβρ. 2009, παρουσία τοῦ Τούρκου Πρωθυπουργοῦ Ταγίπ Ἐρντογάν, ὁ ὁποῖος ἐξήγησε τὸ Μουσεῖο ὡς «πραγματική ἀπεικόνιση τῆς κατάκτησης τῆς Κπόλεως, ὅπως αὐτὴ εἰπώθηκε μέσα ἀπὸ τὴν ἱστορία καὶ τὴ λογοτεχνία. Τὰ παιδιά μας θὰ κοιτοῦν τὸ μέλλον μὲ σεβασμὸ στὴν ἱστορία τους καὶ θὰ νιώθουν περήφανα γι' αὐτὴν».

Τὸ Μουσεῖο - Πανόραμα γιὰ τὴν ἄλωση τῆς Κπόλεως ἐκτείνεται σὲ ἓνα θολωτὸ οἰκοδόμημα διαμέτρου 38 μέτρων καὶ ὕψους 20 μέτρων μέσα ἀπὸ ἀπεικονίσεις πού καλύπτουν 3.000 τ.μ. Περίπου 10.000 ὀθωμανοὶ καὶ βυζαντινοὶ (Ἕλληνες καὶ οἱ σύμμαχοί τους, δηλ.) στρατιῶτες ἀπεικονίζονται μὲ κάθε λεπτομέρεια καὶ ὁ ἐπισκέπτης ἔχει μιὰ πανοραμικὴ θεὰ τους ἀπὸ ἀπόσταση 14 μέτρων.

Ὁ ὑποφαινόμενος τὸ ἐπισκέφθηκε, τὸν Ἀπριλ. 2009. Ἐξω ἀπὸ τὸ Μουσεῖο τεράστιες οὐρές, κυρίως μαθητιώσας νεολαίας μὲ δασκάλους καὶ γονεῖς ἀπὸ Κπολη καὶ ἐκτός, περίμεναν νὰ εἰσέλθουν σ' αὐτό. Τὸ Μουσεῖο, τὰ ἐγκαίνιά του, παρουσία τοῦ Ἐρντογάν, καὶ ἡ ὀργανωμένη ἐπισκεψιμότητά του εἶναι ἡ πιὸ ἀντιπροσωπευτικὴ ζωντανὴ ἔκφραση τῆς βάσει τῆς θεωρίας καὶ τῆς πράξεως τοῦ Νεοοθωμανισμοῦ, ἱστορικῆς σύνδεσης Ὀθωμανῶν τοῦ Πορθητῆ καὶ Νεοοθωμανῶν τοῦ Ἐρντογάν.

Ὁ Πρωθυπουργός, κατὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Μουσείου, ὑπογράμμισε, ἐσφαλμένα, βέβαια, ὅτι τὸ Μουσεῖο αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο στό εἶδος του στὸν κόσμον, καθὼς εἶναι τὸ μόνο πού στεγάζεται σὲ κλειστὸ χῶρο. Κοντὰ στὶς Βρυξέλλες, στό χωριὸ Βατερλώ, λειτουργεῖ ἀπὸ πολλῶν χρόνων παρόμοιο ἀκριβῶς Μουσεῖο - Πανόραμα, πού παριστάνει, τί ἄλλο; Τὴν περιβόητη «**Μάχη τοῦ Βατερλώ**», ἀπὸ τὴν ὁποία προέκυψε ἡ κρατικὴ δομὴ τῆς σημερινῆς Εὐρώπης.

Καὶ τὸ καταληκτικὸ τῆς παρούσας ἔρευνας ἐρώτημα εἶναι. Ἡ Ἑλλάδα δὲν θὰ ἀποφασίσει, πρὸς διαιώνιση τῆς ἱστορικῆς μνήμης στό παρόν καὶ στό μέλλον, τὴν ἴδρυση ἑνὸς τέτοιου Μουσείου - Πανοράματος, τύπου Βρυξελῶν ἢ Κπόλεως, στὴν Θεσσαλονίκη γιὰ τὴν «Ἀπελευθέρωση τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τὸν ὀθωμανικὸ ζυγὸ 1912-1913», μὲ τίτλο «**ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 1912**»;

Θὰ τὸ ἐπισκέπτονται ἐπὶ καθημερινῆς βάσεως, ἐντόπιοι, ἐκδρομεῖς, τουρίστες, ἢ νεολαία, τὰ σχολεῖα, σύνεδροι διαφόρων συνεδρίων στὴν Πόλη καὶ ἄλλοι προβληματιζόμενοι πολῖτες. Μὲ ἓνα συμβολικὸ εἰσιτήριο εἰσόδου καὶ τὰ ἐκθέματα πρὸς πώληση θὰ ἀποσβεσθεῖ σιγά, σιγά, τὸ συνολικὸ κόστος καὶ θὰ ἐξασφαλισθοῦν καὶ θέσεις ἐργασίας. Δὲν θὰ βρεθεῖ κάποιος, τῶν ἡμερῶν μας, μεγάλος εὐεργέτης τῆς Πατρίδος, εἰς συνέχιση τοῦ θεσμοῦ τοῦ πατριωτικοῦ εὐεργετισμοῦ νὰ ἀναλάβει τὴν πρωτοβουλία ἰδρύσεως τοῦ Μουσείου αὐτοῦ Πανοράματος στὴν Θεσσαλονίκη; Ἡ Πολιτεία ὀφείλει νὰ συνεργαστεῖ καὶ νὰ εἶναι ἀρωγός. Ἄλλο οἰκονομικὴ κρίση, πού θὰ παρέλθει, καὶ ἄλλο ἔθνικὴ κρίση, πάντοτε παροῦσα, λόγω τῶν προβλημάτων μὲ τοὺς Γείτονές μας ἀπὸ Βορρὰ καὶ κύρια ἀπὸ Ἀνατολή.

Μήπως τέτοια Πανοράματα - Μουσεῖα δὲν θὰ μπορούσαν νὰ γίνουν στὰ Γιάννενα, ὡς πρὸς τὴν Ἡπειρο, στὴν Ξάνθη, ἢ Κομοτηνὴ ἢ Ἀλεξανδρούπολη, ὡς πρὸς τὴν Θράκη, ἢ στὴν Μυτιλήνη, ὡς πρὸς τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, ἢ ἄς γίνεῖ ὅμως ἡ ἀρχὴ ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη. «Ἡ Βασιλεύουσα Κπολη ἐάλω ... σὲ Μουσεῖο» ἀλλὰ καὶ «Ἡ Συμβασιλεύουσα Θεσσαλονίκη ἀπετάξατο... σὲ Μουσεῖο». Ἡ καλύτερη ἀπάντηση διηνεκῆς πρὸς πάσης φύσεως νεοοθωμανικῆς θεωρίας καὶ πράξεις καὶ ἱστορικῆς παρερμηνείας, ὡς πρὸς τὴν Πατρίδα μας.

Ὁσίου Ἰουστίνου Πόποβιτς

Ἡ γνωσιολογία τῆς ἀναγεννηθείσης προσωπικότητας κατά τόν ἅγιον Μακάριον τόν Αἰγύπτιον

«Θεός θεοῖς ἐνούμενός τε καί γνωριζόμενος...»
(Γρηγ. Θεολόγου, Λόγος λη', 7)

Ἡ θέωσις τῆς προσωπικότητος ἀνάγεται εἰς τήν ἀπελευθέρωσιν τῆς θεοειδοῦς ψυχῆς ἀπό τῆς ἁμαρτίας καί ἀπό τοῦ σατανισμοῦ. Ἡ θεοεῖδεια τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος ἀποκαθίσταται διὰ τῆς ἐν τῇ χάριτι συμμετοχῆς ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Θεανθρώπου. Ἡ ἀναγεννηθεῖσα προσωπικότης αἰσθάνεται καί γινώσκει ἑαυτήν ὡς θεοειδῆ ἀτομικότητα, γινώσκει ἑαυτήν διὰ τοῦ Χριστοῦ καί μαθαίνει τό μέγα μυστήριον τῆς χριστιανικῆς γνωσιολογίας, κατά τό ὁποῖον ἡ θεογνωσία ἔγκειται κατ' ἐξοχήν ἐν τῇ θεοειδεῖ ἐπιγνώσει ἑαυτοῦ. Γνοῦσα τήν τριαδικήν θεοεῖδειαν τῆς πνευματικῆς ὁργανώσεως αὐτῆς ἡ ἀποθεωθεῖσα προσωπικότης φθάνει μέχρι τῆς γνώσεως τῶν μυστηρίων τῆς Ἁγίας Τριάδος: «ὁ γάρ δυναθεῖς ἐπιγῶναι τό ἀξίωμα τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς, οὗτος δύναται ἐπιγῶναι τήν δύναμιν καί τά μυστήρια τῆς θεότητος».

«Ἡ ἡμετέρα φύσις τό τῆς Τριάδος... μυστήριον» εἶναι, τούτου ἕνεκα «ἐκ τῆς ἐν σοί τριάδος τήν Τριάδα ἐπήνωθι» (Γρηγορίου Νύσσης). Ἡ ιδεώδης πραγματικότης τῶν ἀχωρίστως καί ἀσυγχύτως ἡνωμένων φύσεων τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἀνθρώπου ἐδόθη ἐν τῇ προσωπικότητι τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Καί πᾶσα πράξις τῆς δημιουργικότητος Αὐτοῦ εἶναι θεανδρική. Ὅθεν ἡ χριστιανική γνώσις ἔχει ὡς μόνον κριτήριον τήν προσωπικότητα τοῦ Θεανθρώπου. Δι' ἐκεῖνον ὅστις συγκεντροῖ τήν συνείδησίν του ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ ὁ Θεός εἶναι τερατώδεις τι ἀπειλητικόν ἐξωτερικόν ἀντικείμενον. Διὰ τοῦτο ἡ τοῦ Χριστοῦ θεανδρική μέθοδος ἄρχεται ἀπό τῆς ἐσωτερικῆς πνευματικῆς συνενώσεως: τό πνεῦμα

ἐνοῦται μετά τοῦ πνεύματος μέχρις οὗτο ὁ Χριστός καί ὁ ἄνθρωπος γίνωσιν «ἐν πνεῦμα». Τοιαύτη προσωπικότης ὄντως συναισθάνεται τήν θεανδρικήν ἀλήθειαν: «ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντός ὑμῶν ἐστίν», τ.ἔ. ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἡμετέρα θεοειδῆ οὐσία τῆς ψυχῆς: ὁ Θεός δέν εἶναι βασιλεύς, τύραννος ἐξωτερικός, ὁ ὁποῖος διὰ βίας ἐπιβάλλεται ὡς βασιλεύς, ἀλλ' εἶναι ἐν τῷ περιεχομένῳ τῆς ἡμετέρας προσωπικότητος, τῆς ἡμετέρας ψυχῆς, τοῦ νοός, τῆς βουλήσεως, καί τοιουτοτρόπως ἐντελῶς φυσικός βασιλεύς ἐν τῇ βασιλείᾳ τῆς ἡμετέρας θεοειδοῦς ψυχῆς.

Ὅθεν ἡ ἀποκατάστασις τῆς προσωπικότητος καί τῆς γνώσεως ἀνάγεται εἰς τήν συνένωσιν τοῦ ἀνθρώπου μετά τοῦ Χριστοῦ. Δι' ὃ ὁ ὅσιος Μακάριος τό σωτηριολογικόν πρόβλημα ἀνάγει εἰς τήν ἐνσάρκωσιν τοῦ Χριστοῦ εἰς τήν ψυχῆν τῆς σωζομένης προσωπικότητος. Ὅλη ἡ ζωή καί ὅλη ἡ γνώσις τῆς τοιαύτης προσωπικότητος συνίσταται ἐν τῇ διηνεκεῖ μορφώσει κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ἐν τῷ ἁγιασμῷ πάντων τῶν ψυχοφυσικῶν μελῶν. Ἄλλ' ἐπειδή ἡ γνώσις ὀρίζεται ὑπό τοῦ ὁργανισμοῦ τῆς προσωπικότητος, εἶναι φυσικόν τό συμπέρασμα ὅτι ἡ χριστιανική καθαρά γνώσις εἶναι ἡ ὁργανική ἐκροή τῆς ἀναγεννηθείσης προσωπικότητος. Μέχρι τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀνθρωπίνη γνώσις ἦτο ἐν τῇ δουλείᾳ τῆς ἁμαρτίας. Ἀπό Χριστοῦ δέ ἡ καθαρά γνώσις δύναται νά γίνῃ προσωπική ιδιοκτησία καί ζῶσα πραγματικότης εἰς ἕνα ἕκαστον, ὅστις ἤθελε συνενωθῆ μετά τοῦ ἁγίου Σώματος τοῦ Χριστοῦ, μετά τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπό τό βιβλίον: Θεολογία, Ἀλήθεια καί Ζωή. Πνευματικόν Συμπόσιον, Ἀδελφότης Θεολόγων ἡ «Ζωή», Ἀθήναι 1962, σσ. 155-157.

Ἐπετειακές & λατρευτικές ἐκδηλώσεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας μέ ἀφορμή τήν συμπλήρωση εἰκοσαετίας ἀπό τόν ἐπανεγκαινισμό τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίων Θεοδώρων Σερρῶν

Ἡ Ἱερά Μητρόπολις μας μέ ἀφορμή τήν ἐπέτειο ἑκατό χρόνων ἀπό τῆς ἀπελευθέρωσης τῆς πόλεως τῶν Σερρῶν καί τῆς περιοχῆς μας ἀπό τήν διπλή σκληρή σκλαβιά, στούς Τούρκους καί στούς Βουλγάρους, καί τήν ἐπέτειο συμπληρώσεως εἴκοσι ἐτῶν ἀπό τοῦ ἐπανεγκαινισμοῦ τοῦ παλαιφάτου Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Θεοδώρων Σερρῶν, διοργάνωσε κατά τό διήμερο 2 καί 3 Νοεμβρίου σειρά λατρευτικῶν καί πνευματικῶν τελετῶν.

Τό ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου, 2 Νοεμβρίου, τελέσθηκε Ἀρχιερατικός Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Σέβ. Μητροπολίτου Βρεσθένης κ.

Θεοκλήτου. Κατά τόν Ἑσπερινό ὁ Σέβ. Μητροπολίτης Βρεσθένης ὁμίλησε ἐποικοδομητικῶς πρὸς τό εὐλαβές ἐκκλησίασμα καί ἀναφέρθηκε στήν σπουδαιότητα πού ἔχει ὁ Καθεδρικός Ναός στήν λατρευτική ζωή μίας τό πικῆς ἐκκλησίας.

Στίς 8:00 τό βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Θεολόγος ἀπένευσε τήν χαριστήριο τιμητική διάκριση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, τόν Χρυσό Σταυρό τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Νικήτα, στήν ἱστορική καί λαογραφική Ἑταιρεία Σερρῶν-Μελενίκου γιά τήν πνευματική, πολιτιστική καί ἐθνική τῆς προσφορά. Ὁ Σεβ. ἀναφέρθηκε ἐκτενῶς στό σπουδαῖο καί πολυσήμαντο ἔργο πού ἐπιτελεῖ ἐπί 60 καί πλέον χρόνια ἡ ἐν Ἀθήναις ἱστορική καί λαογραφική Ἑταιρεία Σερρῶν-Μελενίκου στίς ἐπιστῆμες, στά γράμματα καί τόν πολιτισμό. Ἀκολουθῶς ὁ Πρόεδρος τῆς ἐν λόγω Ἑταιρείας κ. Θωμάς Πέννας, εὐχαρίστησε τόν Σεβ.

γιά τήν τιμητική διάκριση καί ἀναφέρθηκε διεξοδικῶς στό ἔργο καί τούς σκοπούς λειτουργίας καί ιδρύσεως τῆς ἱστορικής καί λαογραφικής Ἑταιρείας Σερρῶν-Μελενίκου. Τήν ὅλη ἐκδήλωση πού πραγματοποιήθηκε στό κατάμεστο ἀπό κόσμο ἀμφιθέατρο τῆς Δημόσιας Κεντρικῆς Βιβλιοθήκης Σερρῶν πλαισίωσε μέ παραδοσιακά τραγούδια ἡ Παραδοσιακή Χορωδία τοῦ Μαξιμίου Πνευματικοῦ Κέντρου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, μέ χοράρχη τόν Πρωτοψάλτη καί Διευθυντή τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς τοῦ Μαξιμίου Ἰδρύματος κ. Ἀστ. Γούναρη. Στό τέλος τῆς ἐκδήλωσης ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Θεολόγος εὐχαρίστησε τούς καλεσμένους καί τόν λαό πού παρέστησαν στήν ἐκδήλωση.

Τήν Κυριακή, 3 Νοεμβρίου, τελέσθηκε πολυαρχιερατική θεία Λειτουργία στόν Ἱερό Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίων Θεοδώρων Σερρῶν, μέ

τήν συμμετοχή τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Κασσανδρείας κ. Νικοδήμου, Βρεσθένης κ. Θεοκλήτου, Σύρου κ. Δωροθέου, Σιδηροκάστρου κ. Μακαρίου, Ζιχνῶν καί Νευροκοπίου κ. Ἱεροθέου καί τοῦ Σεπτοῦ Ποιμενάρχου μας κ. Θεολόγου. Στή θεία Λειτουργία συμμετεῖχαν ὁ Ὑπουργός Μακεδονίας καί Θράκης κ. Θεόδ. Καραόγλου, Βουλευτές τοῦ Νομοῦ, ὁ Ἀντιπεριφερειάρχης Σερρῶν, ὁ Δήμαρχος καί οἱ Ἀντιδήμαρχοι Σερρῶν, ἐκπρόσωποι τῶν τοπικῶν ἀρχῶν, καθῶς καί ἄλλοι ἐπίσημοι καλεσμένοι. Τόν θεῖο λόγο, στό πολυπληθές ἐκκλησίασμα, κήρυξε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σύρου κ. Δωρόθεος, ὁ ὁποῖος μέ ἀφορμή τήν εὐαγγελική περικοπή

αναφέρθηκε με γλαφυρότητα και έναργεια στο σπουδαίο ποιμαντικό, λατρευτικό και κοινωνικό έργο που επιτελεί η Έκκλησία μας συνολικώς.

Ακολούθως ο Σεβ. Ποιμενάρχης μας αναφέρθηκε στο ιστορικό και θεολογικό υπόβαθρο του θεσμού των Προσκυνηματικών και Καθεδρικών Ναών, στα προνομιακά θέσμια αυτών και στην μεγάλη σπουδαιότητα αρχιτεκτονική διακόσμηση του Ίερου Ναού Αγίων Θεοδώρων Σερρών με τά περίφημα γλυπτά μαρμαροθετήματα, τά χρυσόχρωμα μωσαϊκά και τούς γυάλινους φεγγίτες, ώστε να φωτίζεται παντού από τό φυσικό φώς του ήλιου, «*ίνα μηδέν αφεγγές, μηδέ σκοτεινόν εΐη, επεί και Φώς ό τούτω κατοικῶν και φώτων τό πρώτον και κάλλιστον*». Κυρίως όμως, τόνισε ο Σεβ., ο Ναός αυτός είναι τό επίγειο σκηνώμα της δόξης του Θεού, τό σεπτό άγγελτήριο των ψυχών, τό εργαστήριο της αγιότητας και της σωτηρίας των ανθρώπων, ή πύλη του ούρανοϋ, ο οίκος του Θεού και της οικογένειάς Του. Έν συνέχεια αναγνώσθηκε ή Μητροπολιτική

Πράξη, μέ τήν όποία ο πάλαι ποτέ παλαΐφατος και ιστορικός Ίερός Μητροπολιτικός Ναός των Αγίων Θεοδώρων Σερρών κατέστη και πάλι Καθεδρικός Ναός της τοπικής Έκκλησίας.

Μετά τό τέλος της θείας Λειτουργίας τελεσθηκε από τον Σεβ. Ποιμενάρχη μας τρισάγιο στο τάφο του άειμνήστου Μητροπολίτου Σερρών και Νιγρίτης κυρού Μαξίμου, επί των ήμερών του όποιου ο Ίερός Ναός έγινε Προσκυνηματικός.

Στίς 7:00 τό άπόγευμα της ίδιας ήμέρας, στο άμφιθέατρο της Δημόσιας Κεντρικής Βιβλιοθήκης Σερρών, πραγματοποιήθηκε ή επίσημη παρουσίαση της έπετειακής έπιστημονικής έκδόσεως της Ίεράς Μητροπόλεως

Σερρών και Νιγρίτης υπό τον τίτλο: «Ναός περικαλλής, ψηφίδες ιστορίας και ταυτότητας του Ίερου Ναού των Αγίων Θεοδώρων Σερρών». Η παρουσίαση του έπετειακού τόμου πραγματοποιήθηκε από τούς Έλλογιμώτατους Καθηγητές κ. Παναγιώτη Σκαλτσή, Ραλο-Οδορίκο και Βασιλική Πέννα, ή όποία είχε και τήν έπιστημονική έπιμέλεια έκδόσεως του τόμου. Οι τρεις Καθηγητές αναφέρθηκαν διεξοδικώς στο σπουδαίο έκδοτικό έγχείρημα της

Ίεράς Μητροπόλεως Σερρών και Νιγρίτης, μέσα από της σελίδες του όποιου κατατίθενται τά νεότερα άποτελέσματα της έπιστημονικής έρευνας για τήν τιμή των αγίων Θεοδώρων, τήν διαχρονική σπουδαιότητα του περικαλλούς και σπουδαίου έκκλησιαστικού μνημείου ως τόπου λατρείας και σημείου αναφοράς της ιστορίας της πόλεως. Στο τέλος της παρουσίασης ο Σεβ. εύχαρίστησε τούς Σεβ. Αρχιερείς, τον Περιφερειάρχη Κεντρικής Μακεδονίας, της άρχές της πόλεως, τούς έκλεκτούς και λαμ-

προύς έπιστήμονες - συγγραφείς του τόμου και τό πολυπληθές άκροατήριο που παρέστησαν στην έκδήλωση, καθώς επίσης και όλους όσους συνέβαλαν ούσιαστικώς στη σπουδαία αυτή έκδοση.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ ἑορτή τοῦ Τιμίου Προδρόμου

Λαμπρός καί μέ βυζαντινή μεγαλοπρέπεια ὑπῆρξε ὁ ἑορτασμός πρὸς τιμὴν τῆς Ἀποτομῆς τῆς κεφαλῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου, στήν ἱστορική καί βυζαντινή Μονή τοῦ Τιμίου Προδρόμου τῆς Μητροπόλεώς μας.

Τήν Τετάρτη, 28 Αὐγούστου, τελέσθηκε πανηγυρικός Ἐσπερινός χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Θεολόγου. Τήν Πέμπτη, ἀγιώνυμη ἡμέρα, 29 Αὐγούστου, τελέσθηκε πανηγυρική θεία Λειτουργία, στήν ὁποία προεξῆρχε ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας καί στή συνέχεια στή φιάλη τῆς Μονῆς τελέσθηκε ὁ Ἄγιασμός.

Στίς ἑορταστικές ἐκδηλώσεις συμμετείχαν οἱ Ἀρχές καί πλῆθος πιστῶν πού εἶχαν τή δυνατότητα νά προσκυνήσουν τμήμα τοῦ Τιμίου Ξύλου καί ἱερά λείψανα πολλῶν ἁγίων.

Ὁ Σεβασμιώτατος στή Θεσσαλονίκη

Μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Ἱερομάρτυρος Ἀνθίμου, ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Θεολόγος μετέβη τήν Τρίτη, 3 Σεπτεμβρίου, στή Θεσ/νίκη καί ἔλαβε μέρος στό πολυαρχιερατικό συλλεiturγο πού τελέσθηκε στόν Ἱερό Μητροπολιτικό Ναό τοῦ Ἁγίου

ου Γρηγορίου τοῦ Παλαμά, κατά τήν ὁποία ἐόρταζε τά ὀνομαστήριά του ὁ οἰκεῖος Ἱεράρχης, Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσ/νίκης κ. Ἄνθιμος, στόν ὁποῖο εὐχήθηκε τά δέοντα.

Ἡ ἔλευση τῆς δεξιᾶς χειρός τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου στόν Ἱερό Ναό Εὐαγγελιστρίας Σερρῶν

Ἰδιαίτερη τιμή καί εὐλογία ἀπετέλεσε γιά τήν τοπική μας Ἐκκλησία καί γιά τήν πόλη τῶν Σερρῶν ἡ ἔλευση τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τῆς δεξιᾶς χειρός τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Ναζιανζηνοῦ, στόν Ἱερό Ναό Εὐαγγελιστρίας Σερρῶν, μέ τήν εὐκαιρία τῶν Ἐγκαινίων τοῦ Ἱεροῦ Παρεκκλησίου

τῆς «κυρίας τῶν Ἀγγέλων» τοῦ Ἱ. Ναοῦ καί τῆς πανηγύρεως τῆς ἑορτῆς τοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου, ἡμέρας κατά τήν ὁποία καθιερώθηκε νά ἐορτάζει τό Παρεκκλήσιο.

Τό ἱερό λείψανο μεταφέρθηκε ἀπό τόν Ἱεροκέρυκα τῆς Ἱεῤῥᾶς Μητροπόλεως Ἰωαννίνων Πανσο. Ἀρχιμανδρίτη π. Χρυσόστομο Τραϊκάτη καί τόν Αἰδесо. πρεσβύτερο π. Σπυρίδωνα, ἀπό τόν

Ἱερό Ναό Ἁγ. Νικολάου Κοπάνων Ἰωαννίνων, τήν Τετάρτη τό ἀπόγευμα, 4 Σεπτεμβρίου, καί τέθηκε πρὸς προσκύνηση στὸν Ἱ. Ναό Εὐαγγελιστρίας Σερρών. Ἡ ὑποδοχή τοῦ ἱεροῦ λειψάνου πραγματοποιήθηκε ἀπό

τό Σεβ. Μητροπολίτη μας κ. Θεολόγο, ἐπικεφαλῆς τοῦ Κλήρου καί τοῦ λαοῦ τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας. Ἀκολούθησε Δοξολογία καί ὁ Μέγας πανηγυρικός Ἑσπερινός.

Τήν Παρασκευή τό ἀπόγευμα, 6 Σεπτεμβρίου, ἐγινε ἡ ὑποδοχή τῶν ἱερῶν λειψάνων, τά ὁποῖα μετέφερε ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Θεολόγος γιά τόν ἐγκαινιασμό τοῦ Ἱεροῦ Παρεκκλησίου τῆς «Κυρίας τῶν Ἀγγέλων» καί ἐψάλη ἡ Ἀκολουθία τῆς ἐναποθέσεως τῶν ἱερῶν λειψάνων στήν πρὸς ἐγκαινιασμόν Ἁγία Τράπεζα καί ἀκολούθησε ὁ Ἀρχιερατικός Ἑσπερινός τῶν Ἑγκαινίων.

Τό Σάββατο, 7 Σεπτεμβρίου, τό πρωῖ, μετά τόν Ὅρθρο, τελέσθηκαν τά Ἑγκαινία τοῦ Ἱεροῦ Παρεκκλησίου τῆς «Κυρίας τῶν Ἀγγέλων» ἀπό τό Σεβ.Μη-

τροπολίτη μας κ. Θεολόγο καί ἀκολούθησε ἡ πρώτη Ἀρχιερατική θεία Λειτουργία στό ἐγκαινιασμένο πλέον Παρεκκλήσιο.

Τό ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου, μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς τοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου, τελέσθηκε πανηγυρικός Ἑσπερινός στό Ἱ. Παρεκκλήσιο τῆς «Κυρίας τῶν Ἀγγέλων» τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Σερρών, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Θεολόγου καί τήν Κυριακή, 8 Σεπτεμβρίου, πανηγυρική θεία Λειτουργία, προεξάρχοντας τοῦ σεπτοῦ Ποιμενάρχου μας, ἀφοῦ ἔχει καθιερωθεῖ νά ἑορτάζει τό Ἱ. Παρεκκλήσιο κατ' ἔτος τήν 8η Σεπτεμβρίου, ἑορτή τοῦ Γενεσίου τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Τό ἱερό λείψανο τῆς δεξιᾶς χειρός τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου παρέμεινε στὸν Ἱ. Ναό τῆς Εὐαγγελιστρίας ἕως τῆ Δευτέρα, 9 Σεπτεμβρίου. Κατά τῆ διάρκεια ὅλων αὐτῶν τῶν ἡμερῶν τελοῦνταν ἱερές Ἀκολουθίες πρὸς ἁγιασμό τῶν πιστῶν. Πλήθος πιστῶν προσήλθαν καί προσκύνησαν τό ἱερό λείψανο καί ἔλαβαν τῆ χάρη, τήν εὐλογία καί τόν ἁγιασμό τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου.

Ὁ Σεβασμιώτατος στό Πανελλήνιο Συνέδριο Δικονομολόγων

Τήν Παρασκευή, 6 Σεπτεμβρίου, πραγματοποιήθηκε στήν πόλη τῶν Σερρών τό 38ο Πανελλήνιο Συνέδριο τῆς Ἐνώσεως Ἑλλήνων Δικονομολόγων, τό ὁποῖο ἦταν ἀφιερωμένο στὸν διεθνῶς ἐγκριτο ὁμότιμο Καθηγητὴ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας στό Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν κ. Κωνσταντῖνο Μπέη.

Κεντρικό θέμα τοῦ συνεδρίου ἦταν: «Δικονομικά ζητήματα τοῦ Δικαίου Προστασίας τοῦ Καταναλωτῆ». Οἱ ἐργα-

σίες του συνεδρίου διεξήχθησαν σε αίθουσα του ξενοδοχείου ΕΛΠΙΔΑ RESORT.

Κατά την έναρξη του συνεδρίου ο Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας κ. Θεολόγος απηύθυνε χαιρετισμό προς τους διοργανωτές και τους συνέδρους και υπενθύμισε ότι φέτος συμπληρώθηκαν 100 χρόνια ελεύθερου βίου του σεργραϊκού λαού. Τέλος προσέθεσε: «ή

καταναλωτική κοινωνία και ή πολυπλοκότητα των συναλλαγών οδήγησε στην ανάγκη διαμόρφωσης ειδικής κατηγορίας Δικαίου, που αφορά τον κάθε άνθρωπο ως καταναλωτή.

Στό Δίκαιο αυτό ανταποκρίνεται και ή πολιτεία στην αυτόνομη εξέλλου υποχρέωσή της για την προστασία της υγείας των πολιτών, των οικονομικών τους συμφερόντων, αλλά και της αντικειμενικής πληροφόρησης και επιμόρφωσής τους».

Και κατέληξε: «Είναι προφανές, λοιπόν, ότι ό τομέας αυτός του Δικαίου συμβάλλει αποφασιστικά στην καλύτερη ποιότητα ζωής του κοινωνικού συνόλου».

Η φλόγα της αγάπης στις Σέρρες

Γιά 11η συνεχή χρονιά, ή Πανελλήνια Όμοσπονδία

Συλλόγων Έθελοντών Αίμοδοτών (Π.Ο.Σ.Ε.Α.) σε συνεργασία με τό Υπουργείο Υγείας και Κοινωνικής Άλληλεγγύης, Έθνικό Κέντρο Αίμοδοσίας (ΕΚΕΑ), Έλληνική Όμοσπονδία θαλασσαιμίας (Ε.Ο.ΘΑ.), πραγματοποίησε την Πανελλήνια λαμπαδηδρομία με σκοπό την ευαισθητοποίηση του κοινού στό θέμα της έθελοντικής αίμοδοσίας, προκειμένου ή χώρα μας νά καταστεί αυτόρκης σε έθελοντικά προσφερόμενο αίμα.

Τήν Παρασκευή, 6 Σεπτεμβρίου 2013, πέρασε από την πόλη των Σερρών, ή φλόγα της Άγάπης σκορπίζοντας τό μήνυμα της έθελοντικής αίμοδοσίας. Κατά την πορεία της μέσα στην πόλη των Σερρών, την φλόγα ύποδέχθηκε στην Ίερά Μητρόπολή μας ό Σεβασμ. Μητροπολίτης μας κ. Θεολόγος, ό όποιος συνεχάρη τους διοργανωτές και εύχήθηκε ώστε τό μήνυμα της αγάπης, της άλληλεγγύης, της προσφορής προς τον άγνωστο πάσχοντα συνάνθρωπό μας νά διαδοθεί σ' όλο τον κόσμο.

Τριήμερη προσκνηματική έκδρομή σε Εύβοια - Βόλο

Ό Ι. Μ. Ναός των Παμμεγίστων Ταξιαρχών Σερρών διοργάνωσε τριήμερη προσκνηματική έκδρομή με ένορίτες και έπικεφαλής τον π. Άναστάσιο Πάππο από 9 μέχρι και 11 Σεπτεμβρίου. Ξεκίνησαν με ένα λεωφορείο τό πρωί της Δευτέρας 9 Σεπτεμβρίου από τίς Σέρρες ακολουθώντας την έθνική όδό προς Άθήνα. Μετά από σύντομη στάση στον Κορινό Πιερίας, κατευθύνθηκαν στην Κονταριώτισσα για προσκύνημα στό πανέμορφο γυναικείο μοναστήρι του Όσίου Έφραίμ του Σύρου. Προς τό μεσημέρι στη Στυλίδα, στάθμευσαν για φαγητό, έκαναν άλλη μιά στάση στά

Καμμένα Βούρλα και πρίν νυχτώσει ἔφθασαν στή Χαλκίδα, τή μαγευτική και ιδιόμορφη πρωτεύουσα τοῦ νησιοῦ τῆς Εὐβοίας, πού εἶναι χτισμένη στίς δύο πλευρές τοῦ Πορθμοῦ τοῦ Εὐρίπου μέ τό ἕνα τμήμα της νά βρίσκεται στή Στερεά Ἑλλάδα (Βοιωτική Χαλκίδα) και τό ἄλλο στό νησί τῆς Εὐβοίας, (Εὐβοϊκή Χαλκίδα).

Τή δεύτερη μέρα, ἀναχώρησαν γιά τή βόρεια Εὐβοία. Πέρασαν ἀπό τή νέα Ἀρτάκη και τά Ψαχνά ἀκολουθώντας μιά μοναδικῆς φυσικῆς ὁμορφιάς ὄρεινή διαδρομή μέσα ἀπό κατάφυτα δάση, γιά νά φτάσουν στό Προκόπι, ὅπου προσκύνησαν μέ ιδιαίτερη εὐλάβεια στό Ναό τοῦ Ὁσίου Ἰωάννη Ρώσου τό σεπτό του σκῆνωμα. Ἐπειτα ἐπισκέφθηκαν τό

ἀντρικό μοναστήρι τοῦ Ὁσίου Δαυίδ κοντά στίς Ροβιές. Προσκύνησαν τόν τάφο τοῦ γέροντος Ἰακώβου Τσαλίκη και ἀργά τό μεσημέρι γευμάτισαν στή Λουτρόπολη τῆς Αἰδηψοῦ. Στή συνέχεια μετέβησαν στόν Ἀγιόκαμπο ἀπέναντι στή Γλύφα. Ἀπό ἐδῶ, ἀκολουθώντας τήν ἐθνική ὁδό, ἔφτασαν στήν πόλη τοῦ Βόλου, ὅπου διανυκτέρευσαν.

Τήν τρίτη μέρα, Τετάρτη 11 Σεπτεμβρίου, στό γραφικό βουνό τῶν Κενταύρων, τό Πήλιο, ἐπισκέφθηκαν τό παραδοσιακό χωριό τῆς Πορταριάς, τό φυσικό «μπαλκόνι» στόν Παγασητικό. Τό μεσημέρι γευμάτισαν στήν παραλία τῆς Κατερίνης και νωρίς τό βράδυ ἐπέστρεψαν στίς Σέρρες.

Χειροθεσίες Ἱερέων και Ἀναγνώστου

* Τό Σάββατο, 14 Σεπτεμβρίου, ἑορτή τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κατά τή διάρκεια τῆς θείας Λειτουργίας πού τέλεσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας

κ. Θεολόγος στόν πανηγυρίζοντα Ἱερό Ναό τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Σερρῶν, χειροθέτησε τόν Ἐφημέριο τοῦ Ἱ. Ναοῦ π. Ἡλία Βλάχο σέ Πρωτοπρεσβύτερο.

* Τήν Κυριακή, 8 Σεπτεμβρίου, κατά τή διάρκεια τῆς πανηγυρικῆς θείας Λειτουργίας πού τέλεσε ὁ σεπτός Ποιμενάρχης μας κ. Θεολόγος στόν Ἱερό Ναό Εὐαγγελιστρίας Σερρῶν χειροθέτησε σέ Ἀναγνώστη τό μικρό μαθητή τῆς Γ' Γυμνασίου Ἰωάννη Μπαξεβανίδη.

* Κατά τή θεία Λειτουργία πού τέλεσε ὁ Σεβασμιώτατος ποιμενάρχης μας κ. Θεολόγος, τήν Κυριακή, 22 Σεπτεμβρίου στόν Ἱερό Ναό ἀγίου Ἀθανασίου Ἀδελφικοῦ, χειροθέτησε σέ Σταυροφόρο Οἰκονόμο τόν Ἐφημέριο τοῦ Ἱ. Ναοῦ π. Ἰωάννη Γούσιο.

Ἐναρξη μαθημάτων στό Μαξίμειο

Μέ τόν καθιερωμένο Ἁγιασμό τόν ὁποῖο τέλεσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Θεολόγος τήν Κυριακή, 29 Σεπτεμβρίου, στήν αἴθουσα τῆς Ἐκκλ. Βιβλιοθήκης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως «Μυριόβιβλος» τοῦ Μαξιμείου Ἰδρύματος, ἄρχισαν τά μαθήματα και οἱ δραστηριότητές του γιά τό διδακτικό ἔτος 2013-2014.

Ἀκολούθως ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε στίς δραστηριότητες και τά μαθήματα τῶν Σχολῶν πού πραγματοποιοῦνται στό Μαξίμειο Πνευματικό και Πολιτιστικό Κέντρο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Μεταξύ τῶν ἄλλων εἶπε: *«Ἡ πίστη στόν Θεό και ἡ καλλιέργεια τοῦ πνεύματος ἀποτελοῦν τό ἀντίδοτο στήν σημερινή πνευματική βαρβαρότητα πού μᾶς κατακλύζει. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀποτελεῖ πνευματική μήτρα και ἦταν ἐκείνη πού διεφύλαξε και διέσωσε τήν ἀρχαία ἑλληνική γλῶσσα κι ἄς λένε σήμερα κάποιοι ὅτι εἶναι νεκρή! Ἡ πνευματική κυψέλη τοῦ Μαξιμείου ἀπό τό 1998 συμβάλλει τά μέγιστα στήν προ-*

αγωγή τοῦ πνεύματος...».

Ἡ ἠθική καί οἰκονομική ὑποστήριξη τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας κ. Θεολόγου πρὸς τὸ «Μαξίμειο» Ἴδρυμα, μαζί μέ τὸ μεράκι καί τὴν ἀγάπη του, ἀποτελοῦν ἐχέγγυο ὥστε τὸ «Μαξίμειο» νά λειτουργεῖ ὡς πνευματικός φάρος γιά τὸ Σερραϊκό λαό.

Ἐφέτος ἐκτός ἀπὸ τὰ ἤδη λειτουργοῦντα τμήματα τῶν Σχολῶν τοῦ Μαξιμείου θά λειτουργήσουν καί τμήματα διδασκαλίας παραδοσιακῶν χορῶν καί ἐκμάθησης παραδοσιακῶν ὀργάνων.

Σύναξη κατηχητῶν τῆς Μητροπόλεώς μας

Τὸ Σάββατο, 5 Ὀκτωβρίου, στὸν Ἱερό Ναό Ἁγίου Νικήτα τοῦ Νέου Σερρών τελέσθηκε θεία Λειτουργία γιά τοὺς κατηχητές καί τίς κατηχήτριες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας. Ἀκολούθησε σύναξη τῶν συνερ-

γατῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας στὸν εὐαίσθητο τομέα τῆς κατήχησης, στὴν ὁποία ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Θεολόγος ἀπηύθυνε εὐχές γιά τὴ νέα ἱεραποστολική χρονιά καί ἔδωσε κατευθύνσεις καί ὁδηγίες γιά τὴν καλύτερη ἄσκηση τοῦ κατηχητικοῦ ἔργου. Στὸ τέλος τῆς σύναξης ἐπιδόθηκαν ἀπὸ τὸ Σεβασμιώτατο οἱ διορισμοὶ τῶν κατηχητῶν καί κατηχητριῶν τῆς Μητροπολιτικῆς μας περιφέρειας.

Ἡμερίδα γιά τὴν νέα ἐποχή καί τὴν νεοειδωλολατρεία

Ἡμερίδα ἀντιαιρετικοῦ περιεχομένου, στὴν αἴθουσα τῆς Δημόσιας Κεντρικῆς Βιβλιοθήκης Σερρών, μέ θέμα: «Ἡ Νέα Ἐποχή καί τὸ φαινόμενο τῆς Νεοειδωλολατρείας» διοργάνωσε τὴ Δευτέρα, 30 Σεπτεμβρίου, ἡ Μητρόπολη Σερρών καί Νιγρίτης. Τὴν ἐνημερωτική ἐκδήλωση παρακολούθησαν κληρικοί, ἐκπρόσωποι τῶν τοπικῶν ἀρχῶν ἀλλὰ καί δεκάδες πολίτες.

Στὴν ἀνωτέρω ἡμερίδα προσκεκλημένοι ὁμιλητές ἦταν: ὁ Ὄσιολογιώτατος Μοναχός π. Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης, Διδάκτωρ Φιλοσοφίας καί πτυχιούχος Θεολογίας, ὁ ὁποῖος ὁμίλησε μέ θέμα: «Νέα ἐποχή: Τὸ ἀρχαῖο ψέμα μέ νέα μορφή» καί ὁ ἐγκριτος θεολόγος κατηγητής κ. Λάμπρος Σκόντζος, ὁ ὁποῖος μίλησε γιά τὸ θέμα: «Νεοειδωλολατρεία μία σύγχρονη πνευματική, κοινωνική καί ἐθνική ἀπειλή».

Τοὺς δύο προσκεκλημένους ὁμιλητές παρουσίασε στό πολυπληθές κοινό ὁ Αἰδεσιμολ/τος Πρωτοπρ. π. Κωνσταντῖνος Μαλάκος, ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Σερρών καί ὑπεύθυνος τοῦ ἀντιαιρετικοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας. Οἱ δύο ἐκλεκτοὶ ὁμιλητές παρουσίασαν μέ ἄρτιο, συγκροτημένο καί τεκμηριωμένο λόγο τὸ ἀνωτέρω ἐπί-

καιρο θέμα. Στή συνέχεια ο Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Θεολόγος ευχαρίστησε θερμώς τους δύο όμιλητές για την κατά πάντα επιτυχή παρουσίαση και διαπραγμάτευση του θέματός τους, ή ανάπτυξη των όποιων ιδιαίτερος ικανοποίησε τό πολυπληθές ακροατήριο, τό όποιο είχε προσέλθει, παρά τίς δύσκολες καιρικές συνθήκες στό άμφιθέατρο τής Δημόσιας Κεντρικής Βιβλιοθήκης τής πόλεως μας. Νωρίτερα, τό πρωί τής ίδιας μέρας, ο π. Άρσένιος είχε μιλήσει κατόπιν προσκλήσεως του Σεβ. Ποιμενάρχου μας, στους ιερείς τής Ιερᾶς Μητροπόλεως Σερρών καί Νιγρίτης μέ θέμα: «*Ποιμαντική αντιμετώπιση των αίρέσεων*».

Έγκαινια Ιεροῦ Παρεκκλησίου

Μέ ιδιαίτερη λαμπρότητα τό Σάββατο, 12 Ὀκτωβρίου, έγιναν τά Έγκαινια του Ιεροῦ Παρεκκλησίου

των Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Ειρήνης του Ιεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικήτα του Νέου τής πόλεως των Σερρών.

Σύμφωνα μέ τή λειτουργική τάξη, τήν Παρασκευή τό άπόγευμα, 11 Ὀκτωβρίου, μεταφέρθηκαν στον Ἱ. Ναό Ἁγίου Νικήτα του Νέου τά ιερά μαρτυρικά λείψανα, από τό Σεβ. Μητροπολίτη μας κ. Θεολόγο καί ἐψάλη ή άκολουθία τής έναποθέσεως των ιερῶν λειψάνων στην Ἁγία Τράπεζα. Άκολούθησε ο άρχιερατικός Ἑσπερινός των Ἐγκαινίων.

Τήν επομένη, Σάββατο, 12 Ὀκτωβρίου, ο Σεβασμιώτατος παρουσία πλήθους πιστών προέστη στην άκολουθία των Ἐγκαινίων του Ιεροῦ Παρεκκλησίου των Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Ειρήνης, τό όποιο βρίσκεται τον ύπόγειο χώρο του Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Νικήτα καί τέλεσε τήν πρώτη άρχιερατική θεία Λειτουργία στό έγκαινιασμένο πλέον Ιερό Παρεκκλήσιο καί προσέφερε στον Ἱ. Ναό άποτιμήματα ιερῶν λειψάνων των Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Ειρήνης, προς εύλογία καί άγιασμό των πιστών.

Χειροτονία Ίερέως

Τὴν Κυριακὴ 13 Ὀκτωβρίου, κατὰ τὴ θεία Λειτουργία πού τέλεσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Θεολόγος στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίου Νικήτα Σερρών χειροτόνη-

Ἀπὸ τὴ θ. Λειτουργία στὸν Ἱ. Ναὸ Τιμίου Σταυροῦ Σερρών (14/9)

σε εἰς πρεσβύτερον τὸ Διάκονο τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Νιγρίτης π. Δημήτριο Τοάκο.

Ἀπὸ τὴ θ. Λειτουργία στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγ. Γερασίμου Βόλου (15/9)

Ἀπὸ τίς ποιμαντικές δραστηριότητες τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Θεολόγος κατὰ τὸ μήνα Σεπτέμβριο καὶ τὸ πρῶτο δεκαπενθήμερο τοῦ Ὀκτωβρίου:

– **Λειτουργήσῃ** στοὺς Ἱ. Ναοὺς: Ἁγίου Ἀθανασίου Νιγρίτης (1/9), Γρηγορίου Παλαμᾶ Θεσ/νίκης (3/9), Παρεκκλήσιο Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Σερρών «Κυρίας τῶν Ἀγγέλων» (7/9), Εὐαγγελιστρίας Σερρών (8/9), Τιμίου Σταυροῦ Σερρών (14/9), Ἁγίου Γερασίμου Βόλου (15/9), Ἁγίας Σοφίας Ψυχικοῦ (17/9), Ἁγίου Ἀθανασίου Ἀδελφικοῦ (22/9), Ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου

Ἀπὸ τὴ θ. Λειτουργία στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγ. Σοφίας Ψυχικοῦ (17/9)

Σερρών (26/9), Ἱ. Μονῆς Προφ. Ἡλίου Σερρών (5/10), Ἀγίου Δημητρίου Δημητρισίου (6/10), Ἀγίου Νικήτα Σερρών (12 & 13/10).

– **Χοροστάτησε** στήν Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ στούς Ἱ. Ναούς: Παρεκκλησίου Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Σερρών «Κυρίας τῶν Ἀγγέλων» (6/9 & 7/9), Τιμίου Σταυροῦ Σερρών (13/9), Ἁγίας Σοφίας Ψυχικοῦ (16/9).

– **Τέλεσε** τήν Ἀκολουθία τοῦ Ἁγιασμοῦ: στό Εἰδικό Τ.Ε.Ε. Σερρών, στό 1ο Γυμνάσιο Σερρών, στό Γυμνάσιο - Λύκειο Νιγρίτης, στό Ἑσπερινό Σχολεῖο Σερρών, στό Ἑσπερινό ΕΠΑ.Λ Σερρών, μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἔναρξης τῆς νέας σχολικῆς χρονιάς (11/9), στή φοιτητικὴ λέσχη Τ.Ε.Ι. Σερρών (20/9), στό ἱατρεῖο τοῦ Σερραίου ψυχολόγου κ. Ἰωάννη Γ. Χίντζιου (28/9), στόν Πολιτιστικό Σύλλογο Μετοχίου (6/10), στήν Ἀδελφότητα Μικρασιατῶν Σερρών (7/10), στήν αἴθουσα τῆς Γ.Ε.Χ.Α. Σερρών μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἔναρξης τῆς νέας ἱεραποστολικῆς περιόδου (20/10).

Ἀπό τόν Ἑσπερινό στόν Ἱ. Ναό Ἁγ. Σοφίας Ψυχικοῦ (16/9).

Ἁγιασμός στό Γυμνάσιο - Λύκειο Νιγρίτης (11/9).

Ἁγιασμός στήν Γ.Ε.Χ.Α. Σερρών (20/10).

Περί πραότητος και ἀπλότητος*

Ἡ πραότης εἶναι μία ἀμετακίνητη κατάσταση τοῦ νοῦ, πού παραμένει ἡ ἴδια καί στίς τιμές καί στίς περιφρονήσεις. Πραότης σημαίνει, τό νά προσεύχεσαι εἰλικρινῶς γιά τόν πλησίον σου, χωρίς νά ἐνοχλήσαι καθόλου ἀπό τίς ταραχές πού σοῦ προξενεῖ. Ἡ πραότης εἶναι βράχος ἐπάνω ἀπό τήν ἀφρισμένη θάλασσα, πού ἐντελῶς ἀκλόνητος διαλύει ὅλα τά κύματα, τά ὁποῖα τόν κτυποῦν.

Ἡ πραότης εἶναι τό στήριγμα τῆς ὑπομονῆς, ἡ θύρα ἢ καλύτερα ἡ μητέρα τῆς ἀγάπης, ἡ προϋπόθεση τῆς διακρίσεως, διότι ὅπως λέγει ἡ Γραφή, «διδάξει Κύριος πραεῖς ὁδοῦς αὐτοῦ» (Ψαλμ. κδ' 9)· ἡ πρόξενος τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν, τό θάρρος τῆς προσευχῆς, ἡ περιοχή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διότι ὁ Κύριος λέγει: «Ἐπί τίνα ἐπιβλέψω, ἀλλ' ἢ ἐπί τόν πρᾶον καί ἡσύχιον» (πρβλ. Ἦσ. ξς' 2).

Ἡ πραότης εἶναι συνεργός στήν ὑπακοή, ὁδηγός στήν ἀδελφосύνη, χαλινός τῆς μανίας, κόψιμο τοῦ θυμοῦ, μίμηση τοῦ Χριστοῦ, ιδιότης τῶν Ἀγγέλων, δεσμός τῶν δαιμόνων, ἀσπίδα κατά τῆς πικρᾶς ὀργῆς.

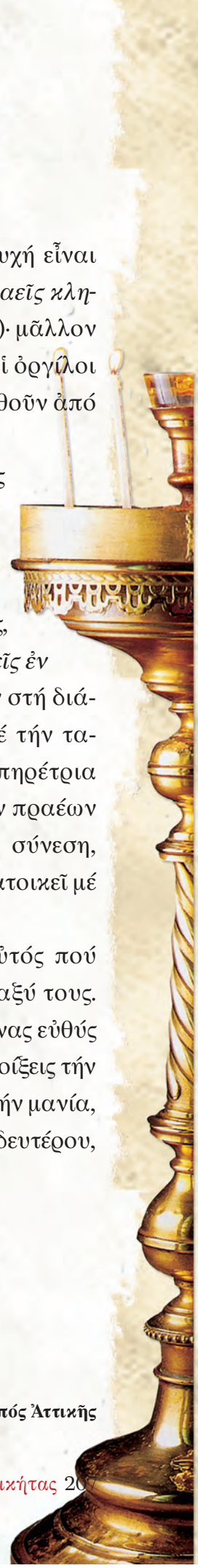
Στίς καρδιές τῶν πρᾶων θά ἀναπαύεται

ὁ Κύριος, ἐνῶ ἡ ταραχώδης ψυχή εἶναι καθέδρα τοῦ διαβόλου. «Οἱ πραεῖς κληρονομήσουσι γῆν» (Ματθ. ε' 5)· μᾶλλον θά γίνουν κυρίαρχοί της, ἐνῶ οἱ ὀργίλοι καί θυμώδεις ἄνδρες θά ἐξορισθοῦν ἀπό τήν γῆ τους.

Ἡ πραεῖα ψυχή εἶναι θρόνος τῆς ἀπλότητος, ἐνῶ ὁ νοῦς τοῦ ὀργίλου δημιουργός τῆς πονηρίας. Ἡ ἡπία ψυχή θά δεχθεῖ μέσα της τοῦς λόγους τῆς σοφίας, ἐφ' ὅσον «ὁδηγήσει Κύριος πραεῖς ἐν κρίσει» (Ψαλμ. κδ' 9) ἢ μᾶλλον στή διάκριση. Ἡ εὐθεῖα ψυχή συζηεῖ μέ τήν ταπείνωση, ἐνῶ ἡ πονηρά εἶναι ὑπερέτρια τῆς ὑπερηφανίας. Οἱ ψυχές τῶν πραέων θά γεμίσουν ἀπό γνώση καί σύνεση, ἐνῶ ὁ νοῦς τοῦ θυμώδους συγκατοικεῖ μέ τό σκοτάδι καί τήν ἄγνοια.

Αὐτός πού θυμώνει καί αὐτός πού εἰρωνεύεται συναντήθηκαν μεταξύ τους. Καί ἦταν ἀδύνατο νά εὐρεθεῖ ἕνας εὐθύς λόγος στή συζήτησή του! Ἄν ἀνοίξεις τήν καρδιά τοῦ πρώτου, θά εὐρεις τήν μανία, καί ἄν ἐρευνήσης τήν ψυχή τοῦ δευτέρου, θά ἀντικρύσεις τήν πονηρία.

* Ἰωάννου τῆς Κλίμακος, Λόγος εἰκοστός τέταρτος, ἐκδ. Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Παρακλήτου, Ὁρωπός Ἀττικῆς 1978, σσ. 258-259.

Άπό τήν επίσκεψη του Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Θεολόγου στήν Α.Θ.Π. τόν Οικουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίο.

Άπό τήν επίσκεψη ένοριτών του Ι. Ναού Αγ. Σοφίας Ψυχικού στό Σεβασμιότατο Ποιμενάροχη μας κ. Θεολόγο.